

JOULUN VALOSSA

PYHÄKÖN LAMPPU
Helgedomens Lampa 5/2025

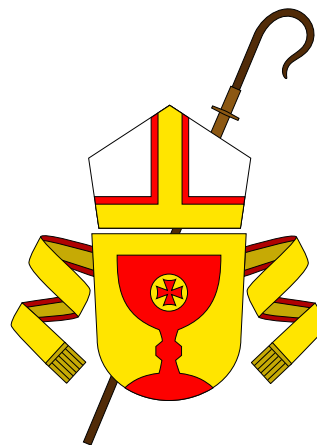
Joulun valossa 2025

- 3 Pääkirjoitus
- 4 Jari Kekäle, ihmisyyden tutkimusmatkailija
- 7 Pitävätkö joulun myytit paikkansa?
- 8 Joulurauhan julistuksen sanoma
- 10 Tikan perhe siirtyi Inkerin kirkosta Lähetysshiippakuntaan
- 12 Sinua odotetaan kotiin
- 13 Juha Nygård luottaa Raamatun lupaukseen
- 14 Jeesuksen isä oli omasta perheestä haaveileva duunari
- 15 Luterilaisina Roomassa
- 17 Miksi Jumala tuli ihmiseksi?
- 18 Haavemaa
- 20 Joulun Ritarihuoneessa
- 22 Kertomus kahdesta joulusta
- 24 En tro för hela livet – två unga mäns berättelse
- 26 Lasten aukeama

*Toivotamme sinulle rauhaa ja
siunattua joulun aikaa A.D. 2025!*

Tilaa Pyhäkön lamppu -lehti!

Pyhäkön lamppu on Suomen evankelis-luterilaisen lähetysshiippakunnan ja Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti, joka ilmestyy viisi kertaa vuodessa. Voit tilata lehden kotiisi ilmaiseksi! Täytä tilauslomake osoitteessa www.lhpk.fi/pyhakon-lamppu tai ota yhteyttä kansliaan: pauliina.pylvanainen@lhpk.fi tai 050 5225 855.

Osoittomuudesta osallisuuteen

Wittenbergin Pyhän Marian kirkon alttarin takaa löytyy sivuseinältä kaunis hautamuistotaulu. Maalauksen on tehnyt maailmankuulu, oman kaupungin poika **Lucas Cranach** nuorempi vuonna 1564. Teokseen on kuvattu Joosef ja Maria, paimenet ja enkelit tallissa seimen äärellä. Yllätykseksi raamatulliseen kuvaan on lisätty alareunoihin mies ja nainen. He ovat **Casper** ja **Anna Niemeck**. Casper oli menestynyt ja vauras Wittenbergin raatimies, joka kuitenkin kuoli vain 45-vuotiaana. Casper oli kuunnellut tuossa kirkossa Martti Lutherin saarnoja ja käsittänyt armon evankeliumin Kristuksessa. Itse pelastuksen lahjan saaneena hän anteliaasti jakoi omastaan. Syystä hän sai muistomaalaukseen itsensä uskonpuhdistuksen äitikirkon seinälle. Mutta upeassa maalauksessa mahtimiehen ylevöittämissä sijasta on surumielinen pohjavire. Casper ja Anna olivat lapsettomia. Tämä suru, kaipaus ja osattomuus kulki Casperin elämän loppuun asti. Nyt heidät kuitenkin on kuvattu polvistuneena vauvan luokse. Koskettavasti kuvamaalari viestii, että lapsen mukana tuoma ilo ja onni, jota Casper jäi avioliitossaan vaille, on täyttynytkin Jeesus-lapsessa.

Maalaus kertoo ihmisen osattomuudesta ajassa, mutta osallisuudesta ja yltäkylläisyydestä Kristuksessa Jeesuksessa. Sanoma kohdistuu jokaiseen meistä. Menestyksestä tai pitkästä iästä huolimatta ihminen jää aina vajaaksi elämän matkalla. Jokin osattomuuden tunne kalvaa. Jotakin jää saamatta. Jotakin saavuttamatta. Jotakin kokematta. Jokin jää kesken. Emme varmaksi tiedä, mutta ehkä lapsettomuuden suru oli osaltaan ajamassa Casperia Kristuksen luo. Puhuttelevaa on nähdä, missä asennossa Casper ja Anna ovat. Usein ihmisten kohdatessa suuria pettymyksiä tai kriisejä kiusauksena on kovettua ja kävellä pois katkerana Jumalalle. On myös vaara vaipua maahan epätoivon pimeyteen. Mutta on myös mahdollisuus nöyrytyä ja särkyneenä jäädä polvilleen Herransa ja Vapahtajansa eteen. Löytää elämä ja yltäkylläisyys ihmiseksi syntyneen Jumalan Pojan kasvoilta. Löytää levollisesti paikkansa seurakuntaperheen ja seimialttarin äärellä.

Tällöin enkelien laulu, joka on kirjoitettu maalaukseen saksaksi, saa uuden merkityksen. ”Kunnia Jumalalle korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto.” (Luuk.2:14) Ei paha, ei välinpitämätön vaan hyvä tahto! Taivaalli-

sella Isällä onkin kaikesta elämäni kivusta ja puutteesta huolimatta hyvä ja armollinen tahto minua kohtaan tänäkin jouluna!

Casper ei saanut omaa perillistä, mutta perinnön hän jätti. Katso tämän lehden kansikuvaa. Näe Casper Niemeckin kutsuva katse sinulle tulla polvistumaan yhdessä hänen, kaikkien perille päässeiden pyhien ja enkelien kanssa sekä kiittämään ja ylistämään Jeesus-lastaa!

Juhana Pohjola

Lähetysshiippakunnan piispa

– Nykyihmiset
tarvitsisivat
sellaista ”ja maassa
rauha ihmisten
kesken” -tilaa, mutta
sellaista rauhaa ei
meinaa oikein olla,
Jari Kekäle pohtii
tyttärensä Brooklyn-
koira vierellään.

Jari Kekäle,

ihmisyyden tutkimusmatkailija

Teksti: Miisa Latikka | *Kuva:* Janne Koskela

Psykoterapeutti, pastori ja lauluntekijä **Jari Kekäleen** eri rooleilla on yhteinen nimitystä: pyrkimys aitoon ihmisenä olemiseen, ettei kävisi niin, että ”alas laskeutunut Jeesus ja ylöspäin langennut ihminen” menevät toisistaan ohi, kuten Jari asian ilmaisee.

Kohtaaminen

Jari istuu kotisohvallaan. Selkänojalla makaa Brooklyn-koira ja nuolee hänen päätänsä. Olen tullut juttelemaan Jarin kanssa hänen oivalluksistaan matkan varrella, jotka hän on nyt koonnut kirjaansa Miksi me riitelemme?. Kun kysyn mikä häntä on elämässä eniten muokannut vastaa Jari sanaparilla: kohtaaminen ja ei-kohtaaminen.

– Olen aina ollut ekstrovertti tyyppi. Kohtaaminen on kohdallani tietysti ihmisten, mutta myös itseni kohtaamista. Pitää alkaa puhua, että pääsisi jyvälle siitä mitä ajattelee ja tuntee. Se ei oikein voi tapahtua ilman toisia ihmisiä. Siksi se ei-kohtaaminen on kurja asia. Tämän ymmärtäminen on piste, jota varten on pitänyt aika paljon kulkea, tunnustella ja hapuilla.

Jari on teologian tohtori ja hän toimi aikanaan opiskelijapastorina. Muiden kuin opiskelijoiden kanssa hän koki hankalaksi perinteisen papin roolin, joka usein sai kanssaihmiset jäykistymään - Pastori tulee, miten me nyt alamme teeskentelemään? Se on ymmärrettävää, mutta itse koin sen aika rasittavana, Jari kertoo. Siksi nykyinen perheneuvojan työ on luonteva hänelle.

– Siellä se kohtaamisen ajatus itsensä ja toisen kanssa on sisäänkirjoitettuna, hän kertoo. Jarista

on mielekästä, että voi auttaa pariskuntia heidän solmukohdissaan. Istunto tarjoaa mahdollisuuden todella pysähtyä.

Tehokkuuden vaatimus

– Elämme kiire -ja suoritusyhteiskunnassa. Ihmisiin sovelletaan konemaisia ajatuksia kuten tehokkuus. Tehokkuus tulee joka paikkaan, koska kone-metafora hallitsee kulttuuriamme. Mietitään, miten tämä kone toimii, ja jos ei toimi, niin mistä saadaan parempi. Ihmisenä olemisen ja ihmisyyden on huonosti säilytettävissä tämän systeemin keskellä. Sen takia kaikki erikoisyksilöt, jotka eivät sovi kuvioon, ovat lahjoja. He ovat sellaisia henkilöitä, jotka puhuvat ihmisenä olemisesta tavalla, jota emme voi ohittaa: siitä mikä on ihminen ja mitä siitä seuraa, sanoo Jari.

Jari miettii, kuinka kristitytkin uivat ”kulttuurimme meressä”, jossa on vallalla ajattelu, että ihminen on järkevä ja tehokas. Olemme liikkeellä väärän ihmiskuvan pohjalta.

– Ihmiset väsyvät, ovat säikkyviä ja pelokkaita, epäolennaisia ja ei-tehokkaita. Tehokkuuden vaatimus on iso kysymys. Tavallisetkin ihmiset, joilla ei ole mitään vaivaa, menevät ihan sekaisin, kun heitä käsitellään kuin koneita. Ihmiset tarvitsivat sellaista ”ja maassa rauha ihmisten kesken”, mutta sitä rauhaa ei meinaa oikein olla, sanoo Jari.

Mikä ihmisen rauhaan sopii?

Kun kysyn, mitä hän sanoisi ihmiselle, joka jää nykymittapuun mukaan vajaaksi, jolla ei ole mitään

millä päteä, ja on sen vuoksi ras-kautettu, liikuttuu Jari.

– Jeesus, kuuluu vastaus. Jumala sanoo, että Jeesus. Jeesus sopii ihmiselle ja ihminen sopii Jeesukselle. On masentava paradoksi, että kulttuuri ajattelee, ettei Jeesus sovi ihmiselle, eikä ihminen Jeesukselle. Me elämme hirveän tämän-puoleisessa kulttuurissa. Kaikki nämä yolo:t (you only live once) ovat kiteytyviä tästä. Se juuri tekee ahtaaksi, se tekee paineen. Jos elät vain kerran, niin sinun pitää hampaat irvessä demonstroida oma täydellinen itseytes, ja jos et keksi sitä tänään, niin huomenna pitää kahta enemmän puristaa. Ja jossakin vaiheessa, ennemmin tai myöhemmin, jokainen tajuaa, että nyt loppui puristaminen. Ei kukaan pääse sitä pakoon, että ihminen loppuu kesken, että hän ei luo, ylläpidä, eikä pelasta itseänsä. Kaikki ne asiat, mitä Jumalassa meille annetaan, mitään niistä ei ihminen tee. Jos jotain näistä tapahtuu, niin se on aina Jumalan työ, mutta kun olemme vieraantuneet, niin emme osaa lukea sitä, kuljemme ohi. Si-tähän synty on. Ihmisen pahuus ei ole kaikki mitä on synnissä, vaan synnissä on myös ihmisen hyvyys, asiat irrallaan Jumalasta, poissa paikoiltaan, nyrjähtäneitä joksikin toiseksi, sanoo Jari.

Ihmiskuva uusiksi

– Koko yhteiskuntamme on hulluuden vallassa, sanoo Jari viitaten oletukseen siitä, että ihminen olisi järki- ja tahto-olento.

– Ei ole. Kuka tahansa auttamistyötä tehnyt tietää sen. Ihminen on kiintymyssuhde- ja turvallisuus-

olento. Jari selvittää, että ihmisessä on kaksi eri pohjalta toimivaa systeemiä: autonomisen hermoston turvallisuusjärjestelmä ja aivojen etulohkon ohjaama ymmärrysjärjestelmä. Ensimmäisen tehtävä on pitää ihminen turvassa. Se reagoi automaattisesti ja nopeasti. Toisen tehtävä on puntaroida asioita. Se puolestaan vaatii aikaa ja rauhaa. Näiden metaforina Jari käyttää hevosta ja ratsastajaa: hevosen täytyy tuntea olevansa turvassa, että ratsastaja voi sitä ohjata.

– Riidassa kaikki ne asiat mitä haetaan: dialogi, kuulluksi tuleminen ja itsensä ilmaiseminen juuri häviävät: tähdätään johonkin ja saadaan seitsemän väärin lotossa, Jari sanoo. Ratsastaja on heitetty selästä ja hevonen juoksee vauhkona.

– Kaikki lähtee siitä, että tiedostetaan hevosen olemassa olo, painottaa Jari.

Sopuun ihmisyyden kanssa

– Ihmisen pitäisi oppia kunnioittamaan omaa ihmisyyttään, rajallisuuttaan ja sen määreitä, kuten väsyvyyttä, sekä energian ja tur-

vallisuuden tarvetta. Näitä pitäisi ymmärtää itsessä ja toisessa, eikä ajatella itseään tai toisia koneina, jotka vaan suorittaa.

– Moni tulee vihaiseksi omalle ihmisyydelleen. On tärkeä ymmärtää, että itseviha tai itsehäpäisy ei ole kristillinen hyve, sanoo Jari. Synnintunto ei ole sama kuin itseviha. Jumalan tarkoitus ei ole hankkia aliurakoitsija perkeleeltä tällaista syyttämistoimintaa. Kristuksen vanhurskaus ja armo halu-

aa pysäyttää ja lopettaa tällaisen itsevihan ja itseysyttelyn, Jari sanoo. Hän kertoo, kuinka ei ole olemassa ”perisyntintuntoa”.

– Se on niin syvää turmeltuneisuutta, ettei sitä järki käsitä. Uskomme sen vaan sanan perusteella ja uskomme, että Jeesus on hoitanut asian, Jari sanoo.

– Uskon kiinnostuksen kohteina pitäisi olla Jumalan, ei perkeleen teot. Synti on perkeleen keksintö, hän toteaa.

Ihmisyyden koti

Itsehäpäisy ja -syyttelyn myrkyllisen kehän sijaan saamme keskittyä Kristuksen armotekoihin.

Jari kirjoittaa: ”Jumala nöyrytyä alas ihmiseksi... Samalta näytöltä Kristuksessa näkyy meille sekä

Jumalan oma olemus että alkuperäinen ihmisyytemme.” Voimme siis turvallisesti laskeutua vajavaisiksi, syntisiksi ihmisiksi, Jeesus on ottamassa vastaan.

– Englanninkielinen sana ”present” tarkoittaa lahjaa ja läsnäoloa. Jeesus tulee ihmiseksi ja hän on läsnä. Hän tulee yhä uudelleen läsnäolevaksi ja etsii meitä, ja hän on lahja olemalla se, mitä minulta puuttuu, ja olemalla se, jota tarvitsemme. Olemalla koti. Jos me olemme Kristuksen kuvaksi luotuja, niin ihmisyyden on kotona hänessä, kiteyttää Jari.

Joululukemista!

**Tilaa Jari Kekäleen
Miksi me riitelemme?
-kirja Lähetysshiippakunnan kaupasta**

25 eur/kpl + postikulut

kauppa.lhpk.fi

Pitävätkö joulun myytit paikkansa?

Teksti: Petri Hiltunen | Kuvat: Chat GPT

Mythbusters- televisiosarjassa selvitetään, pitävätkö ihmisten yleiset uskomukset paikkansa. Myös joulun alkuperästä on esitetty monenlaisia väitteitä. Niillä usein halutaan kiistää juhlan kristillinen ja raamatullinen sisältö. Mutta pitävätkö nämä väitteet paikkansa?

1

Joulu oli alun perin pakanallinen juhla.

Väärin, koska pakanallinen keskitalven juhla oli ytimeltään aivan erilainen kuin joulu. Pohjoismaissa silloin toki syötiin sikaa, mutta siihen yhtenevyydet jäivätkin. Roomassa puolestaan vietettiin 25. joulukuuta Voittamattoman auringon juhlaa. Tällaisen juhlan perusti keisari Aurelianus kuitenkin vasta vuonna 274 jKr – siis kauan Jeesuksen syntymän jälkeen. Voi jopa olla, että hän sijoitti tuon juhlan joulukuun 25. päivään, koska halusi näin häivyttää kristillisen joulun viettämisen!

Joulu on olemukseltaan aivan erilainen kuin kaikki pakanalliset juhlat. Pakanajuhlat liittyvät satokauden vaiheisiin tai niissä juhlitaan vuodenaikojen vaihtelua. Nämä juhlat ovat ihmisten keksimiä ja toteuttamia. Jouluna sen sijaan juhlitaan Jumalan suurinta lahjaa, Jeesusta. Hän

ei riipu ihmisten tekemisistä eikä tämän maailman vaiheista vaan tulee taivaasta pelastamaan ihmiset. Se on suurimman juhlan aihe.

2

Jeesuksen neitseestäsyntyminen on myytti, joka on lainattu antiikin suurmiestektomuksista.

Väärin, koska neitseestäsyntyminen ei ole myytti vaan se esitetään kahdessa evankeliumissa (Matt. 1:20–23; Luuk. 1:34–35) varman historiallisena tapahtumana. Jeesuksen neitseellisen sikiämisen rinnastaminen antiikin taruihin on sekä tieteellisesti että hengellisesti täysin perusteetonta. Antiikin aikana ei suinkaan ollut tavallista ajatella, että Jumala syntyisi ihmiseksi. Gnostilainen harhaoppi, jossa tällaista opetettiin, syntyi vasta kristinuskon jälkeen.

Oppi neitseestäsyntymisestä on kristinuskolle luovuttamaton, koska se osoittaa Jeesuksen olevan Jumalan Poika ja yhtä olemusta Isän kanssa. Jeesus pelkkänä ihmisenä ei voisi sovittaa maailman syntyä.

3

Betlehemin tähti on vain kaunis tarina, jolla ei ole mitään todellisuuspohjaa.

Väärin, koska tähtitieteen avulla on voitu osoittaa, että Lähi-idän taivaalla on todella tuolloin ollut ilmiöitä, jotka itämaiset tietäjät ovat tulkinneet uuden kuninkaan syntymiseksi Juudeassa. Kertomus tähdestä ja tietäjistä osoittaa, että Jumala lähetti Poikansa maailmaan kaikkia

kansoja, myös pakanoita varten. Jumalalla on keinot vetää ihmiset Jeesuksen luo – vaikka tähden avulla. Nykyisin tuo vetäminen tapahtuu Jumalan sanan, Raamatun, kautta.

4

Jeesusta ei pidetty aluksi Jumalana, vaan hänet julistettiin Jumalaksi kirkolliskokouksessa satojen vuosien päästä.

Väärin, koska jo joulun raamatunkohdat osoittavat Hänet Jumalaksi. Enkeli kertoi Joosefille, että Jeesus on Immanuel eli ”Jumalan meidän kanssamme” (Matt. 1:23) ja Hän pelastaa kansan sen synneistä (Matt. 1:21). Ei kukaan muu voi antaa synnejä anteeksi kuin Jumala (Mark. 2:7).

Myös Marialle enkeli kertoi, että Jeesus ”on oleva suuri, häntä kutsutaan Korkeimman Pojaksi”, eikä ”Hänen kuninkuudellaan ole loppua” ... ”Lapsi, joka syntyy, on pyhä, ja Häntä kutsutaan Jumalan Pojaksi (Luuk. 1:32, 33, 35). Ei kukaan ihminen voisi täyttää näitä ehtoja, kun vielä tiedetään Hänen saaneen alkunsa Pyhästä Hengestä.

Jeesuksen jumaluus on selvä kautta Uuden testamentin. Hän tekee samoja tekoja kuin Isä, on Kaikkivaltias, Kaiken Näkevä, tuntee tuntelevaisuuden ja hallitsee kaikkia voimia. Ihmiset kumartavat Häntä niin kuin Jumalaa kumarretaan. Itse Hän sanoo, että ”Isä ja minä olemme yhtä” (Joh. 10:30) ja ”Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän” (Joh. 14:9).

Kirkolliskokouksissa määriteltiin Raamatun pohjalta, mitä Jeesuksen jumaluus tarkoittaa ja mikä on Hänen yhteytensä Isään, mutta Hänen jumaluutensa oli selvä jo ennen Hänen syntymäänsä.

"Huomenna, jos Jumala suo"

Joulurauha, jonka Suomen Turku julistaa

Teksti: Sakari Korpinen | *Kuvat:* Timo Jakonen / Turun kaupunki

Huomenna, jos Jumala suo, on meidän Herramme ja Vapautajamme armorikas syntymäjuhla. Näillä sanoilla alkaa suomalaisen joulunvieton kuulutus Suomen Turusta. Tuomiokirkon vierisen Brinkkalan talon parvekkeen reunalle on asetettu iso Raamattu. Lyhyen talvipäivän ollessa valoisimmillaan Vanhalle Suurtorille ovat jälleen kokoontuneet tuhannet ihmiset kuuntelemaan perinteistä julistusta. Siinä sanotaan, että edessä olevassa juhlassamme on kysymys maailmankaikkeuden suuren luojan ja hallitsijan, taivaan ja maan Herran, tulemisesta ihmiseksi.

Yksi maamme pisimmistä perinteistä

On sanottu, että joulurauhan julistus on yhtä vanha kuin Suomi. Se on suorastaan kansallinen instituutio. Kyseessä onkin yksi suomalaisen kulttuurin pisimmistä yhtäjaksoisista perinteistä. Suomessa traditio liitetään erityisesti Turkuun, jossa julistus on kuulutettu 1300-luvulta alkaen. Traditiolla on kuitenkin vanhat juuret muissakin kaupungeissamme. Tapa tiedetään 1600-luvulta Porvoosta, Tammisaaresta ja Oulusta, ja 1700-luvulta Hämeenlinnasta. Näiden lisäksi myös muilta

paikkakunnilta on löytynyt hajanaisia tietoja.

Keskiajalla joulurauhan julistaminen oli yleinen tapa kaikkialla Pohjolassa. Turussa kuulutus on jäänyt vain muutamia kertoja pois sen yli 700 vuoden aikana. Vanhin säilynyt Turussa luetun joulurauhan teksti on löytynyt Porin maistraatin arkistosta ja se on laadittu kuningas Kaarle XI:n kaudella vuosien 1660-1697 välillä. Turun palo vuonna 1827 hävitti myös joulurauhan julistamisen asiakirjat, mutta julistus kirjoitettiin uudelleen ulkomuistista. Nykyinen sanamuoto on peräisin viime vuosisadan alusta. Julistus on luettu Brinkkalan talon eli Turun

uuden raatihuoneen parvekkeelta vuodesta 1886 lähtien. Vielä 1600-luvulla joulurauhan julistukseen kuului säkkipillinsoittajat ja pillipiiparit. Vasta vuodesta 1725 lähtien on hyödynnetty sotaväen soittokuntaa.

Vahvaa saarnaa

Nykymuotoinen joulurauhan julistus alkaa virrellä 170, ”Jumala ompe linnamme”. Sen jälkeen kuunnellaan, kun läheisen Turun tuomiokirkon kello lyö kaksitoista lyöntiään. Kun soittokunta soittaa kappaletta ”Marsalkan hopeatorvet”, joulurauhan julistuksen lukija, joka on Turun kaupungin protokollapäällikkö, astuu parvekkeelle. Hän lukee tekstin ensin suomeksi, sitten ruotsiksi. Tämän jälkeen lauletaan yhdessä Maamme-laulu, ja soittokunta soittaa lopuksi Porilaisten marssin. Musiikista vastaavat Laivaston soittokunta, mieskuoro Laulun ystävät sekä Turun NMKY:n mieskuoro Naskalit.

Kuulutusta kuuntelee tai katselee yhä suurin osa suomalaisista. Onpa heitäkin, jotka veisaavat suin ja sydämin Laivaston soittokunnan säestämänä luterikunnan taisteluvirttä *Jumala ompe linnamme*. Virren ensimmäisen ruotsinnoksen on tehnyt itse kuningas **Kustaa II Adolf**.

Joulurauhan julistus on vahvaa saarnaa. Kuinka toisenlaisia voivatkaan olla aikamme jouluhartauksien ja joulukirkkojen puheet, jotka tuskin erottuvat maallistuneen yhteiskuntamme sovinnaisesta normikohinasta! Mutta julistuksen saarna menee heti asiaan: Syntymäpäiväsankari Jeesus Kristus on Herramme ja Vapahtajamme.

Autuaita ovat he, jotka Häneen turvaavat

Hienoista kansallisista perinteistä on iloittava ja pidettävä kiinni. Tosiasia on kuitenkin se, että Suomeamme voisi kuvata Vanhan testamentin jouluprofetian tavoin kansaksi, ”joka pimeydessä vaeltaa”. Vaikka Jeesus Kristus on Herra, jolle on annettu kaikki

Joulurauhassa julistetaan ”siis täten yleinen joulurauha kehoittamalla kaikkia tätä juhlaa asiaankuuluvalla hartaudella viettämään”.

valta taivaassa ja maan päällä, tältä ei tosiaankaan meidän silmiimme näytä. Kirkkohistoria kertoo suurten kirkkokuntien sammumisesta, seurakuntien mukautumisesta maailmaan, harhaoppisista piispoista ja papeista, ja epäuskon rajuista myrskyistä. Silti Jumala vie suunnitelmansa päätökseen. Turhaa on taistelu Herraa ja hänen sanaansa vastaan. Kristikunnan kokemus yhtyykin Jumalan sanan todistukseen: Autuaita ovat ne, joita Perkele ja maailma vihaavat Jeesuksen tähden. Kaikkein tutuimmassa psalmissa 23 kiitetään siitä, että Herra valmistaa pöydän jopa vihollisten silmien eteen. Hänellä on aina jossain Jumalan sanan mukaiset alttarit ja saarnatuolit.

Vanhastaan yhdessä joulunajan Jumalan sanan kohdassa sanotaan Jeesuksen Kristuksen herruudesta: ”Antakaa suuta pojalle, ettei hän vihastuisi ettekä te hukkuisi tiellänne. Sillä hänen vihansa syytty äkisti. Autuaat ovat kaikki, jotka häneen turvaavat”. (Psalmi 2:12) Etkö sinäkin viettäisi joulua, jossa tunnustaudut tähän Herraan, vaikkapa Katekismuksemme opettamin sanoin: Hän ”Jeesus Kristus, Isästä iankaikkisuudessa syntynyt, tosi Jumala ja neitsyt Mariasta syntynyt tosi ihminen, on minun Herrani.”

Herramme armorikas syntymäjuhla

Joulurauhan julistuksen suurena lahjana kerrotaan Jeesuksesta Vapahtajana. Betlehemin kedolla lammaspaimenet saivat ensimmäisinä kuulla maailmanhistorian tärkeimmän uutisen: ”Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa!” Tätä nimeä Vapahtaja on kuulutettu vuosisadat myös Turun torilla. Se merkitsee todellista ja ainutta pelastajaamme ja auttajaamme.

Olen minäkin perheeni kanssa ollut paikan päällä, kun terwapadat loimuavat, kuusenhavut tuoksuvat ja tuomiokirkon kellojen majesteettiset kumahdukset luovat joulutunnelmaa. Se on puhutteleva hetki! Mutta ratkaiseva kysymys on, mitä on tämä uskominen Jeesukseen Vapahtajana? Se on sydämen luottamusta siihen, että synnit ovat anteeksiannetut Jeesuksen maailmantulon, hänen täydellisen kuuliaisuutensa ja ristintyönsä tähden. Tästä on kysymys.

Niin, pian taas kuulutetaan meille ”armorikasta syntymäjuhlaa”. Sen sinäkin saat julistaa oman kotisi joulujuhlassa, kun laulat jouluvirttä *Enkeli taivaan*: ”Nyt Jumalalle kunnia, kun antoi ainoon Poikansa!”

Inkerin kirkosta Lähetyshiippakuntaan

Tikat arvostavat aktiivista seurakuntaelämää

Teksti: Pauliina Pylvänäinen | *Kuvat:* Juho Pylvänäinen

Anastasiia ja Pavel Tikka asuvat neljän lapsensa Eliaksen (15 vuotta), Elinin (12), Eleonooran (8) ja Elviiran (2) kanssa Pohjois-Karjalassa, Nurmeksessa. Pavel on koulutukseltaan leipuri-kondiittori ja työskentelee leipurina Porokylän leipomolla. Anastasiia on opiskellut englannin kielen opettajaksi. Hän sai keväällä luvan harjoittaa ammattiaan Suomessa ja toimii nyt aineenopettajana kotipaikkakunnan koulussa.

Anastasiia ja Pavel muuttivat kolmen lapsensa kanssa Pietarin alueelta Nurmekseen kuusi vuotta sitten. Neljäs lapsi syntyi Suomessa. Alun perin Pavel on syntynyt Moskovasta ja Anastasiia Petros-

koista. Suomi oli heille kuitenkin jo entuudestaan tuttu maa.

Aivan ongelmitta muutto ei kuitenkaan sujunut. Koska Anastasiia ei osannut vielä suomen kieltä hyvin eivätkä nurmeslaiset suostuneet puhumaan englantia, yhteistä kieltä ei löytynyt helposti. Anastasiia joutuikin opiskelemaan suomea ahkerasti perhe- ja työelämän ohella. Se tuntui hänestä raskaalta. Nykyään perheen kaikki jäsenet puhuvat suomea sujuvasti.

– Kieltä lukuun ottamatta voimme sanoa, että suomalaisten kunnioittava, ystävällinen ja suvaitsevainen asenne meitä kohtaan teki integraatiosta yllättävän helppoa, Anastasiia iloitsee.

Palvelutehtäviä Inkerin kirkossa

Venäjällä asuessaan Tikat kuuluivat Inkerin kirkkoon. He olivat aktiivisia seurakuntalaisia: kävivät säännöllisesti messuissa ja osallistuivat seurakunnan toimintaan. Palvelutehtäviä heillä oli niin pyhäkoulussa kuin nuorisotyössäkin.

Pavel toimi myös katekeettana ja kirkkoherran apulaisena. Näihin tehtäviin hän päätyi teologian opintojen kautta. Ensinnäkin hän osallistui seminaarissa alkeiskurssille, jossa voi tutustua varsinaisella teologian kursilla opiskeltaviin oppiaineisiin. Alkeiskurssin jälkeen Pavel opiskeli vuoden ajan teologiaa, mutta ei voinut jatkaa opintojaan useista

syistä. Tästä huolimatta häntä pyydettiin palvelemaan kirkossa:

– Minut kutsuttiin katekeetiksi vuonna 2016 Zelenogorskiin (suom. Terijoki). Pidän sanajumalanpalveluksia kirkossa, autoin kirkkoherraa taloudellisissa asioissa ja olin kirkkoherran sijainen, kun hän oli poissa.

Lähetyshiippakunta löytyi häistä

Ennen muuttoja Suomeen paris-kunta oli jonkin verran kuullut Suomen hengellisestä ilmapiiristä. He tiesivät, että on olemassa Luther-säätiö ja että Inkerin kirkko on ”ystävällisissä suhteissa” sen kanssa. Sen sijaan Lähetyshiippakunta-nimi oli heille vieras. Suomeen muuttaessaan perheen tavoitteena olikin löytää ja liittyä luterilaiseen konservatiiviseen seurakuntaan. Jumala osoitti huolehtivansa heistä kirjaimellisesti joka askeleella:

– Hyvä ystävämme Inkerin kirkosta muutti Suomeen ja kutsui meidät häihinsä Etelä-Karjalaan heinäkuussa 2019. Häiden pappina oli Joel Kerosuo, joka kertoi meille Lähetyshiippakunnasta ja että Nurmeksessa on seurakunta. Perheemme muutti Nurmekseen elokuussa, ja menimme heti sinne messuun. Myöhemmin liityimme seurakunnan jäseniksi, ja käymme siellä edelleen.

Vuonna 2023 perhe muutti kahdeksi vuodeksi Jyväskylään Anastasiian opintojen vuoksi. Hyvin nopeasti heistä tuli aktiivisia Jesajan seurakunnan jäseniä, jotka palvelivat iloiten monissa tehtävissä ja kertoivat uskon asioista

Anastasiia ja Pavel Tikka sekä lapset Elias, Elli, Eleonoora ja Elviira ovat kotiutuneet Suomeen, mutta kaipaavat joulun viettoa oman seurakunnan kesken.

ihailtavan rohkeasti työ- ja opiskelupaikoillaan. Tämän vuoden pääsiäisenä Jesajan seurakunta joutui hyvästelemään heidät, kun perhe palasi takaisin kotitaloonsa Nurmekseen.

Saarnoista välittyvä ehtoollisen kunnioittaminen

Tikan perhe on ollut tyytyväinen uuteen kirkkoonsa Lähetysshiippakuntaan. He arvostavat pastoreita, jotka pitävät tiukasti kiinni opetuksistaan ja noudattavat yhtenäistä linjaa saarnoissaan ja messujen pitämisessä. Mutta mitä eroa ja yhtäläisyyttä Inkerin kirkon ja Lähetysshiippakunnan saarnoissa heidän mielestään on?

Sekä Inkerin kirkossa että Lähetysshiippakunnassa riippuu paljon siitä, kuka saarnaa. Siellä ja täällä on pastoreita, jotka puhuvat aina Kristuksen uhrista ja ehtoollisen sakramentista. Tai on saarnoja, joissa laki ja evankeliumi ovat selvästi havaittavissa.

Lähetysshiippakunnan messuisa heitä on syvästi koskettanut jokaisen pastorin kunnioitus ehtoollisen sakramenttia kohtaan:

– Alusta loppuun se on nähtävissä ja välittyvä väistämättä seurakuntalaisille.

Toiveissa enemmän viikkotoimintaa

Anastasiian ja Pavelin seurakunta Nurmeksessä on pieni eikä sillä vielä ole omaa, paikkakunnalla asuvaa pastoria. He kaipaivatkin seurakuntaan enemmän viikkotoimintaa, samoin kuin Inkerin kirkossakin oli:

– Muistamme, kun nuorina tapasimme seurakuntaa sunnuntaiden lisäksi vähintään kahdesti viikossa raamattutunneilla ja rukouspiireissä.

Tikat pitävät erittäin tärkeänä, että seurakunta voisi kokoontua yhteen useammin kuin kerran viikossa sunnuntaisin. Seurakunnan hengellisen elämän vahvistumisen kannalta olisi välttämätöntä järjestää messujen lisäksi myös perheleirejä tai -piirejä, naisten ja miestenpiirejä ja -päiviä, nuorteniltoja sekä enemmän nuorten ja lasten leirejä. Viimeksi mainittuihin liittyen Anastasiia ja Pavel ovat panneet merkille, mitä tapahtuu, jos ne puuttuvat:

– Jos seurakunnissa ei ole esimerkiksi nuorille suunnattuja tapahtumia, nuoret etsivät seuraa muista kirkkoista ja yhteisöistä.

Tikkojen mukaan seurakunnan jokaisen jäsenen olisikin hyvä pohdita, olisiko tämä valmis auttamaan tällaisissa tapahtumissa tai avaamaan kotinsa ovet seurakunnan tilaisuuksille. Jokaista tarvitaan!

Ikävä seurakunnan yhteistä joulua

Anastasiia ja Pavel ovat tyytyväisiä elämäänsä Suomessa. Mutta kun puhe kääntyy joulunviettoon, tulee ikävä Venäjälle. Perheen joulu on muuttunut merkittävästi Suomeen muuton jälkeen:

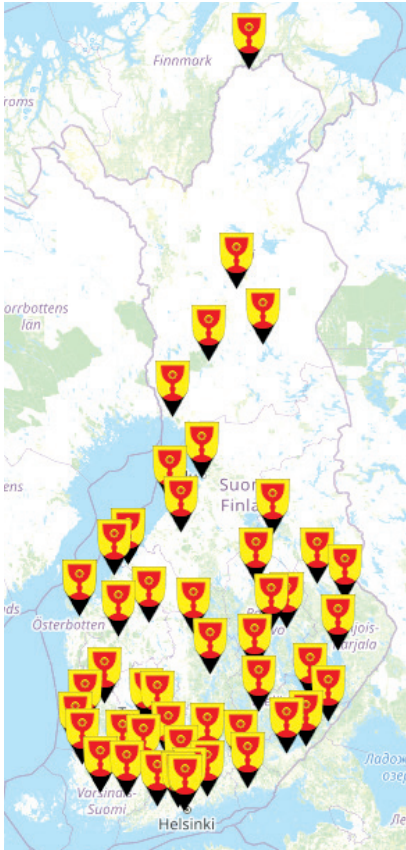
– Venäjällä vietimme kaikki kirkon juhlapäivät kirkossa, yleensä koko seurakunnan voimin. Ennen adventin alkua koristelimme yhdessä kirkkosalia. Jouluaattona aamusta lähtien he, jotka pystyivät, tulivat auttamaan ruoanlaitossa.

Aattoiltana jumalanpalveluksen jälkeen oli aika kattaa pöydät ja viettää joulua yhdessä. He lauloivat virsiä ja seurustelivat myöhäiseen iltaan asti. Vaikka jouluaatto ja joulupäivä ovat luterilaisille työpäiviä Venäjällä, ihmisiä tuli aina mukaan paljon.

– Suomessa joulu on päinvastoin perheen juhla. Kaikki juhliivat omien perheidensä kanssa. Me myös vietämme sitä perheemme kanssa ja valmistamme jouluateriat. Adventin aikana yritämme joka sunnuntai tehdä jotain jouluista: askartelua, leivontaa, koristeluja, kuunnellen kauniita joululauluja. Mutta rehellisesti sanottuna, kaipaamme kovasti sitä, miten seurakuntana vietimme joulua Venäjällä, Anastasiia ja Pavel kertovat.

Sinua odotetaan kotiin!

Teksti: Toimitus

Lähetyshiippakunta on Suomen toiseksi suurin luterilainen kirkko. Sen perustehtävä on levittää evankeliumia Kristuksesta Jeesuksesta rakentamalla seurakuntia. Lähetyskäsikyn (Matt. 28: 18–20) perustuva toimintamme pyrkii siihen, että sanoma ihmiseksi syntyneestä Herrasta saisi tavoittaa väen Suomessa, ja myös ulkomailla. Luterilaisena kirkkona Lähetyshiippakunta myös jatkaa sitä raamatullista luterilaista uskoa ja seurakunnallista elämää, joka Suomessa on monin paikoin ja tavoin murtunut. Se tukee hengellisesti sekavassa ajassamme aidosti luterilaiselle uskonperustalle rakentuvia suomen- ja ruotsinkielisiä seurakuntia.

”Jumalanpalvelus elämäksi, seurakunta kodiksi, lähetys elämäntavaksi”

Kristus itse on kirkon Herra ja johtaja. Seurakunta on Hänen käntensä ja jalkansa, ja kristityt hänen työtovereitaan, niin kuin Raamattu vertauskuvallisesti kertoo. Lähetyshiippakunnan työn keskiössä onkin seurakunta ja jumalanpalvelus. Kutsumme kaikkia ihmisiä jumalanpalvelusta viettävän seurakunnan keskelle, Kristuksen elämän lahjoittavaan yhteyteen. Jumalan sanassa ja ehtoollisessa Kristus lahjoittaa meille itsensä ja elämänsä. Näiden lahjojen äärellä seurakunnasta syntyy kodinomainen yhteisö. Kuten muissakin kodeissa, myös seurakunnassa jäsenet pyrkivät tuntemaan toisensa ja jakamaan elämäänsä keskenään iloiseen ja ristiriitoineen. Jumalanpalveluksen eli messun lisäksi seurakuntalaiset toteuttavat myös muuta toimintaa mahdollisuuksien mukaan.

Olemme itsenäinen kirkko

Lähetyshiippakunnalla on 52 säännöllisesti messuun kokoontuvaa, suomen- ja ruotsinkielistä yhteisöä eri puolilla maata. Seurakunnat toimivat itsenäisesti: Jäsenet liittyvät paikalliseen seurakuntaan ja myös pyrkivät vastaamaan taloudellisesti seurakunnan toiminnasta. Lähetyshiippakunta ei saa yhteiskunnallisia avustuksia tai veroluonteisia tukia. Sen kaikki varat ovat kolehdeista, tilikannatuksesta ja testamenteista saatuja lahjoitustuloja.

Raamattuun pitäytyvä kristilli-

Tilaa Pyhäkön Lamppu-tiedotuslehti

www.lhpk.fi/tilaalamppu
050 5225 855

Lehti on maksuton.

syys on maailmanlaajuista ja siinä hengessä julistus- ja opetustyötä tehdään kaikkialla maailmassa. Myös Lähetyshiippakunta on mukana kansainvälisessä yhteistyössä: Se on Kansainvälisen luterilaisen neuvoston (ILC) jäsen ja kirkollisessa yhteydessä kuuden muun luterilaisen kirkon kanssa. Tule mukaan - sinua odotetaan! Seurakuntiin voit tutustua tarkemmin osoitteessa lhpk.fi/seurakunnat.

Anna joululahja Lähetyshiippakunnalle!

Saaja: Suomen
Luther-säätiö sr
FI59 1023 3000 2354 52
Viite: 3434
MobilePay: 69918

"Jumalan hyvä tahto toteutuu elämässämme"

Teksti ja kuva: Reetta Syri

Pieni Liisa istuu olohuoneen lattialla, kuuntelee liikahtamatta musiikkia, joka valtaa huoneen ja hymyilee.

– Tätä Liisa rakastaa, Juha-isä kertoo Vivaldin Talven sävelten vyöryessä huoneeseen.

Juha Nygårdista tuli pienen Liisa Marian isä tammikuussa 2023. Hyvin pian Liisalla todettiin vaikeahoitoinen epilepsia ja Hanna-puoliso joutui osastohoitoon tilanteen aiheuttaman kuorman takia. Juha muistelee, miten Liisa oli samaan aikaan lastenosastolla hoidossa, Hanna aikuisten osastolla ja Juha kulki näiden kahden osaston väliä.

– Siinä välissä oli sairaalan kapeli, jossa kävin istumassa ja huokailemassa. Raamatusta oli silloin auki erityisesti Saarnaajan kirjan kolmas luku, jossa kaikella on aikansa.

Juha ja hänen perheensä saivat vahvaa ammattitaitoista tukea, kun tilanne oli vaikea. Juha muistaa, miten hän valvoi yöllä levottomana kuunnellen Liisan happiarvoja seuraavan laitteen piippausta. Hanna oli sairaalassa ja kaiken lisäksi selvisi, että lutikat majailevat patjan alla.

– Se oli yksi elämäni pohjakoketuksista, Juha kertoo hiljaa. Lutikoiden vuoksi en voinut käydä missään enkä kutsua ketään kylään. Raskaimpina hetkinä koin, ettei kukaan kysynyt, mitä apua minä tarvitsisin tai mikä minua auttaisi. Tuntui, että kaikki vain odottivat, milloin isä romahtaa. Mutta kaikella on määräaikansa ja Jumalan käsi lepäsi kaiken yllä.

Eikä Juha romahtanut.

Kohta kolmevuotias Liisa harjoittelee nyt parina päivänä viikossa päiväkotielämää.

Kaikki on alusta loppuun Jumalan tekoa

Juha on aina ollut kova lukemaan.

– Minua kiinnostaa teologia, yhteiskunnalliset asiat ja kielet. Luulen, että mietin asioita paljon enemmän kuin keskiverto suomalainen mies, Juha naurahtaa.

Englanti on pienestä pojasta lähtien ollut Juhan vahva kieli, ja hän kuunteli paljon amerikkalaista hengellistä opetusta.

– Ajauduin Tampereella englanninkieliseen seurakuntaan ja osallistuin sen toimintaan kymmenen vuoden ajan. Opetus johti käytännössä pelastusvarmuuden etsimiseen omasta uskosta, kääntymyksestä ja kokemuksista.

– Elämä oli tosi vaativaa ja pohdin paljon, minkälainen on hyvä kristitty. Koska pelastusvarmuutta pitää etsiä omasta itsestä, ajautuu joko ylpeyteen tai epätoivoon.

Juha kuunteli netistä **Markus Pöyryn** saarnoja ja tuli vaimonsa Hannan kanssa Seinäjoelle Lähetysyhdyntömessuun ensimmäistä kertaa yli kymmenen vuotta sitten.

– Saarna jäi silloinkin parhaiten mieleen. Se oli rohkaiseva.

Juha muistelee katselleensa ehtoolliselle polvistuvia seurakuntalaisia, miten pastori voi tietää, että he kaikki ovat varmasti valittuja ja ”oikeita uskovaisia”. Taustalla vaikutti oppi, jonka mukaan vain valittujen eli todellisten kristittyjen synnit on sovitettu.

– Nyt tiedän, että pelastusvarmuus löytyy yksin Jumalan sanan lupauksista ja päivittäinen elämä on näiden lupauksen varassa.

Kaikki on alusta loppuun Jumalan tekoa eikä pelastusta voi etsiä omasta itsestä.

– Ehtoollisesta on tullut tosi tärkeä. Tämä kaikki on varmasti tarkoitettu juuri minulle ja saan vastaanottaa Kristuksen ruumiin ja veren, joka on minun edestäni annettu ja vuodatettu.

Toiveena joulu kotona

Juha lämmittää tottunein ottein Liisalle välipalaa ja pyöräyttää lusikan suuhun hiottua liikerataa pitkin.

– Syöminen on korkeamman luokan matematiikkaa, Juha naurahtaa.

Kun Liisa on päiväkodissa, Juha ottaa helpottuneena vastaan pienen hengähdystauon päiväänsä. Silloin ehtii vaikka lukea tai käydä pyörälenkillä.

Juha ja Hanna toivovat tänä jouluna vain yhtä asiaa:

– Että saisimme olla kotona.

Elämä ei säästä ketään, mutta he ovat varmoja, että Jumalan hyvä tarkoitus toteutuu meidän elämässämme.

Vähemmän sanoja, enemmän tekoja

Jeesuksen isä oli omasta perheestä haaveileva duunari

Teksti: Manu Ryösö | *Kuva:* Guido Reni - Saint Joseph and the Christ Child

Jeesuksen kasvatusisä Joosef oli rakennusmies. Hän oli tottunut näkemään vaivaa. Työ palkitsi tekijänsä. Sama sopii myös hänen uskoonsa. Mies kuului niihin, jotka odottivat Israelin lohdutusta ja Jerusalemin lunastusta. Tämäkin asia oli kuin rakennusprojekti. Oli oltava kärsivällinen, oli jaksettava uskoa ja toivoa. Tämän Joosef oli oppinut jo omasta suvustaan.

Joosefin elinaikana Juudan kansan tilanne oli synkkä. Kaduilla kulkivat vieraan maan sotilaat, roomalaiset. Kerran Joosefin suku oli kuitenkin ollut ehkä vielä synkemmässä tilanteessa. Silloin oli oltu vankeina vieraalla maalla, Babyloonian pakkosiirtolaisuudessa. Kun tästä oli selvitty, Joosefin esi-isä Serubbaabel oli aloittanut rakentamaan Jerusalemia ja sen temppeliä. Tämän esikuvan mukaan Joosef osasi arvostaa ammattiaan rakennusmiehenä. On Jumalan mielen mukaista rakentaa omaa maata.

Unelma sirpaleina?

Joosefilla oli myös toinen unelma, perhe kihlattunsa Marian kanssa. Nyt asia oli kuitenkin saanut järkyttävän käänteen. Maria oli rasakaana. Kaikista maailman ihmisistä oli kaikkein vaikeinta uskoa, että Maria odottaa lasta jollekin toiselle miehelle. Joosef ei halunnut uskoa Mariasta pahaa, eikä ainakaan rankaista häntä. Tässä maassa, jonka katuja astelivat vieraat sotilaat, nuori nainen saattoi tulla raskaaksi myös ilman omaa syytään. Avioliit-

toa Joosef ei kuitenkaan enää voinut Marian kanssa ajatella. Ehkä olisi parasta hylätä Maria kaikessa hiljaisuudessa?

Joosefilla oli laillinen oikeus vaatia myötäjaisiksi antamansa rahasumma takaisin. Kihlaus kuului näet jo avioliittolainsäädännön piiriin. Kihlauksen purkaminen oli kuitenkin mahdollista vain viral-

lain mukaisesti. Siksi Joosef haluaa ottaa syyllisyyden itselleen. Näin hän ajattelee toimivansa niin hurskaasti kuin on olosuhteisiin nähden mahdollista.

Jumalayllättää

Kun Joosef miettii hurskainta mahdollista tapaa ratkaista kihlausskandaali, Jumala puuttuu yllättäen peliin. Hän puhuu Joosefille unessa: ”Joosef, Daavidin poika, älä pelkää ottaa tykösi Mariaa, vaimoasi; sillä se, mikä hänesä on sinnyt, on Pyhästä Hengestä... (Matt. 1:20)”

Joosefin osana ei ollut kantaa toisten syyllisyyttä. Se osa oli varattu lapselle, jota Maria kantoi kohdussaan. Jeesus Kristus tuli tähän maailmaan kantaakseen, ei vain Marian ja Joosefin syntejä, vaan sinun, minun ja koko maailman synnin. Joosefin tehtäväksi tuli sen sijaan lapsen nimeäminen eli omaksi tunnustaminen: ”sinun on annettava hänelle nimi Jeesus, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistänsä.”

Näin Jumala vapahti Joosefin sydämen tuskasta. Hänen ei tarvinnut hylätä Mariaa, sillä tämä ei ollut tehnyt mitään väärää. Marian kohdussa varttuva lapsi ei ollut synnin, vaan Pyhän Hengen vaikutusta. Kun Joosefista näin tuli Jeesuksen kasvatusisä, myös hänen kohdallaan kävi toteen ”pienien alkujen päivä” eli Tempelin rakennus. Nyt pienestä Jeesus-pojasta, joka varttui Joosefin kanssa rakennustöissä, tuli kristillisen uskon perustava ”kivi” (1. Piet. 2:1-5).

Luterilaisina Roomassa

Joshua ja Lorenzo palvelevat pastoreina ”Pietarin ja Paavalin kaupungissa”

Teksti: Sebastian Grünbaum | *Kuvat:* Sebastian Grünbaum ja Juho Pylvänäinen

Toukokuun viimeisenä päivänä kuluvana vuonna piispa Juhana Pohjola vihki Italiassa kaksi miestä apostoliseen paimenvirkaan. Miehet ovat nimeltään Joshua Salas ja Lorenzo Murrone, jotka kuuluvat Italian tunnustukselliseen luterilaiseen kirkkoon (CL-CI). Pappisvihkimys oli merkkipaalu kristilliselle kirkolle Italiassa. Vaikka maassa on lukuisia kristillisiä seurakuntia, kirkkokuntia sekä 2000 vuotta vanha kristillinen historia, luterilaisuudella on silti jotain ainutlaatuista annettavaa.

Elämää Pietarin ja Paavalin jalanjäljissä

Kristillisen kirkon historia Roomassa alkoi tapahtumasta, josta kerrotaan Apostolien tekojen toisessa luvussa jakeessa kymmenen. Tämän jakeen mukaan Roomasta tulleet pyhiinvaeltajat kuulevat pyhän Pietarin saarnaa.

Lorenzo kertoo vierailleen Paavalin haudalla, jonka sijainnista on todistajia jo 100-luvulta. Vaikka ymmärrämme, että uskonpuhdistus tapahtui 1500-luvulla, tiedämme myös, että luterilaisina tunnustamme ja harjoitamme apostolista uskoa. Kuljemme – kirjaimellisesti – uskomme isien jalanjäljissä, mikä on sekä valtava kunnia että painava vastuu.

– Meillä on etuoikeus vierailla pyhän Paavalin haudalla säännöllisesti, olla fyysisesti lähellä yhtä Rooman kirkon pe-

rustajaa ja kirjoittajaa, jonka kynästä on peräisen noin puolet Uudesta testamentista, Lorenzo kuvailee.

Rooma onkin merkittävä kaupunki kristillisen kirkon varhaisessa historiassa: 200-luvulla siellä oli jo piispa ja 46 pastoria.

Luterilaisina Roomassa

Roomassa luterilaisena ja pastorina oleminen yhdistetään usein protestanttisuuteen, jota niin sanotut rivikatoliset eivät pidä kristillisenä kirkkona.

– Koska ihmiset usein tietävät, että luterilaisuus on yksi protestanttisuuden muodoista, keskusteluni heidän kanssaan alkavat usein siitä, että tunnustan uskovani Jeesukseen ja vakuutan, että meillä on sama Raamattu, Joshua kertoo.

Tämän lisäksi hänelle esitetään

usein kysymyksiä pyhimyksistä ja Mariasta. Ovatko he olemassa ja rukoilevatko luterilaiset heitä? Näihin kysymyksiin niin Joshua kuin Lorenzo haluaa vastata selkeästi luterilaisen tunnustuksen pohjalta.

Tyypillisiä keskustelunaiheita

Lorenzo ja Joshua kertovat kohtaanansa jonkun verran ihmisiä, jotka ovat ateisteja ja syystä tai toisesta luopuneet uskostaan. Näissä kohtaamisissa voi käydä ilmi, että heille on opetettu, että jos he esimerkiksi tappavat jonkun, he eivät voi saada anteeksi. Tällaiset ihmiset saattavat oikeasti ajatella, että kristinuskon opetuksen mukaan pahoja syntejä tehneet ihmiset eivät millään tavalla voi saada anteeksiantoa ja armoa. Tällaiselle henkilölle Joshua ja Lo-

Joshua Salas ja Lorenzo Murrone (keskellä) ovat Italian tunnustuksellisen luterilaisen kirkon ensimmäiset pastorit.

renzo saavat julistaa evankeliumia syntien anteeksiantamuksesta: tappaminen on hirveä synty, mutta senkin voi saada anteeksi – aivan kuten Herran apostoli Paavali, joka oli murhamies, sai anteeksi.

Useimmat italialaiset eivät ole vielä kyllästyneet uskonnollisuuteen. Sen sijaan he ovat kyllästyneet roomalaiskatoliseen kirkkoon, mikä näkyy useimmissa keskusteluissa. Lorenzo muistaa kohtaamisen miehen kanssa, joka italialaisten enemmistön tavoin hyväksyi pappien avioliiton. Vanhurskauttaminen ei ole keskustelujen keskiössä, mutta se värittää kaikkea muuta: Sama mies kamppaili ymmärtääkseen, miksi hyvä Jumala sallii pahojen asioiden tapahtua, ja näki Mariassa äidillisen välittäjän.

Lorenzo ja Joshua surevat, että monet ovat unohtaneet Kristuksen paljastetun Jumalan sydämen.

– Monia on opetettu näkemään Jumala etäisenä ja Jeesus vain hie-
man lähempänä. Maria ja jotkut suuret pyhimykset, kuten pyhä **Franciscus** ja isä **Pio**, toimivat paljon läheisempinä esirukoilijoina. Tämä on surullista, koska monilta kristityiltä Italiassa riistetään näin Kristuksen puhdas armo ja heidän on pakko etsiä muita puolustajia taivaasta.

Kutsumus luterilaisena pastorina

Uudet pastorit kokevat, että luterilaisina pastoreina heitä kutsu-

taan yhtäältä perusasioiden äärelle: jakamaan pyhää ehtoollista, toimittamaan messuja ja opettamaan Raamattua. Toisaalta iso kysymys on uusien ihmisten tavoittaminen ja sanoman levittäminen. Nyt esimerkiksi tämä toteutuu erilaisten podcastien kautta. Matkustaminen ja ympärillä olevien ihmisten palveleminen ovat myös tällä hetkellä tavoitteina.

Roomalaiskatolisessa kirkossa papit kuuluvat hyvin selkeään hierarkiaan ja ovat tiettyssä mielessä erotettuja maailmasta ja yhteiskunnasta. Tähän verrattuna Lorenzo ja Joshua elävät hyvin erilaista elämää. Heillä on työt, asunnot ja monet muut asiat, jotka tekevät heistä lähestyttävämpiä. Tämä avaa heille mahdollisuuksia, joita katolisilla papeilla ei ole.

Haasteena hajanaisuus

Joshuan ja Lorenzon mukaan luterilaisia on Italiassa jonkin verran, mutta he asuvat hyvin hajallaan. Yhteydenpito on siksi vaikeaa. Internetissä on materiaalia ja sille on tarvetta, mutta riskinä on, että luterilaisesta kirkosta tulee digitaalinen. Ihmiset tykkäävät esimerkiksi julkaisuista ja ottavat yhteyttä, mutta eivät koskaan pääse kirkkoon.

– Jos samassa kaupungissa asuisi viisi ihmistä, seurakunnan rakentaminen olisi mahdollista, mutta hajallaan asuvien ko-

koaminen on vaikeaa, pastorit harmittelevat.

Ihmisiä on ylipäättään vähän mukana, joten palkan maksaminen pastoreille on heidän kirkossaan tällä hetkellä mahdotonta. Näin ollen tulevaisuuden kysymys on, miten heille voitaisiin maksaa niin, että he pystyisivät tehdä työtään.

Joulu tuo ihmiset lähemmäs kristinuskoa

Joshua ja Lorenzo toteavat, että joulu on tärkeä hetki Italian kalenterissa. Se on aikaa, jolloin monet ”nimellisesti kristityt” pääsevät jälleen kosketuksiin sen uskon kanssa, jonka yhteyteen heidät on kastettu. Adventin aikana monet papit vierailevat kodeissa tarjoamassa taloon siunauksia. Joulukuun 8. päivänä Roomassa juhlietaan Marian tahrattoman sikiämisen dogmia ja jouluyönä useimmissa kirkkoissa vietetään messua. Koska perheet kokoontuvat usein yhteen, jouluna on myös aikaa olla yhteydessä ihmisiin, joista ei usein tapaa vuoden aikana. Siksi joulu tarjoaa myös erinomaisen tilaisuuden evankelioimiseen. Ihmiset, jotka ovat saattaneet olla kaukana kristinuskosta tai kirkosta, voidaan johdattaa tietämään enemmän Kristuksesta ja siitä, miksi vietämme Hänen syntymäänsä.

Miksi Jumala tuli ihmiseksi?

Teksti: Jarno Gummerus | *Kuvat:* Adobe Stock

Joulu juhlanä on säilyttänyt paikkansa, vaikka kristillinen kulttuurimme on monelta osin laimentunut tai kadonnut. Jouluna kirkot vetävät ihmisiä luokseen. Monen perinteenä on joulukirkko, jossa hiljennymme seimen äärelle kuulemaan ilosanomaa maailmaan syntyneestä Vapahtajasta. Jeesus-lapsen syntyminen on tuttu kertomus.

Monen jouluun kuuluu myös luovuttamattomana perinteenä hautausmaalla vierailu. Pimeässä illassa on omanlaisensa rauha ja tunnelma, kun viedään kynttilöitä ja hiljennytään muistamaan jo edesmenneitä rakkaita.

Elämän ja kuoleman suuret teemat saavat näin värittää joulua. Näin se oli jo ensimmäisenä jouluna. Jeesus syntyi maailmaan kuollakseen. Ristin varjo piirtyi jo vastasyntyneen Jeesus lapsen seimen ylle.

Hän tekee tyhjäksi saatanan teot

”Sitä varten Jumalan Poika ilmestyi, että hän tekisi tyhjäksi perkeleen teot.” (1. Joh. 3:8)

Ensimmäisen ihmisen syntymässä Jumalan sanan voimasta ei maailmassa tunnettu kuolemaa, vain ainoastaan elämää Jumalan yhteydessä. Syntiinlankeemuksessa sielunvihollinen sai ihmisen valitsemaan elämän sijasta kuoleman. Synti, kuolema ja pahan valta tulivat ongelmaksi, jota ihminen ei voi itse murtaa. Tarvittiin vapauttaja, Vapahtaja. Herra Jeesus Kristus voitti ristinkuolemallaan ja ylösnousemuksellaan pahan vallan. Hän mursi ihmiskuntaa vallassaan pitäneen kuoleman kahleiden.

Hän tulee meidän veljeksemme

”Koska lapsilla on veri ja liha, tuli hänkin niistä osalliseksi...” (Hepr. 2:14)

Koska ihmiset oli sidottu syntiin ja kuolemaan, tarvittiin ulkopuolelta tuleva apu. Jumala ei lähettänyt kuitenkaan enkeleitä, vaan ainoan Poikansa, joka tuli yhdeksi meistä. Hän syntyi, eli ja kärsi niin kuin me. Hän tietää, mitä on olla ihminen – kipuineen ja iloineen. Ihmisenä Hän eli koko ihmisen elämän, kuitenkin ilman syntiä.

Hän sovittaa syntimme

”Hän on meidän syntiemme sovitus, eikä vain meidän vaan myös koko maailman.” (1. Joh. 2:2)

Kristuksen ihmiseksi tuleminen tähtäsi ristille. Jumalan Poika kantoi viattomassa uhrissaan syntimme ja kärsi meille kuuluvan rangaistuksen puolestamme. Tässä me olemme evankeliumin ytimessä: pelastus ei ole ansaittua, vaan lahjaa. ”Jumala ei palkitse ansioita, vaan lahjojaan”, sanoi kirkkoisä Augustinus. Kaikki, mitä meillä on – elämä, armo ja pelastus – on Jumalan lahjaa.

Hän näyttää Jumalan rakkauden

”Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa...” (Joh. 3:16)

Jumala ei jäänyt kaukaiseksi eikä jättänyt ihmistä oman onnensa nojaan. Isän sydämellä ei ole päällimmäisenä tuomio ja rangaistus, vaan rakkaus luotujaan kohtaan. Ihmiseksi tullessa Jumalan Pojassa me näemme lihaksi tulleen Jumalan rakkauden. Hän ei tullut maailmaa tuomitsemaan, vaan pelastamaan.

Hän on armahtava, rakastava ja lähellä meitä. Jumalan rakkaus on niin suuri, että se ulottuu jokaiseen meihin – aivan varmasti sinuunkin.

Tänä jouluna

Joulun lapsen, Jeesuksen syntymä ei ole vain historiaa tai kaunis kertomus. Hän tulee meidän luoksemme Sanassa ja armonvälineissä. Herra Jeesus puhuu meille Jumalan sanassa, kasteessa meidät liitetään Hänen kuolemaan ja ylösnousemukseensa, Hän antaa synnit anteeksi synninpäästössä ja syöttää ja juottaa meidät ruumiillaan ja verellä Herran pöydässä antaen itsensä ikuisen elämän lääkkeenä.

Näissä Kristus itse on läsnä – sama Herra, joka syntyi tallissa, kuoli ristillä ja nousi kuolleista. Jokainen joulu kutsuu meitä Hänen yhteyteensä: kuulemaan sanaa ja tulemaan palveltaviksi pyhässä ehtoollisessa. Näin saamme oikeastaan juhliä joulua joka sunnuntai.

Kun katsomme kynttilöitä rakkaiden haudoilla, niiden valo muistuttaa meitä ylösnousemuksen toivosta. Kristuksen tähden kuolema ei ole loppu, vaan tie elämään. Tyhjä hauta ja taivaan kirkkaus odottavat niitä, jotka turvaavat Häneen.

Siksi Jumala tuli ihmiseksi: voitakseen pahan, ollakseen kanssamme ja antakseen meille elämän. Meille on syntynyt Vapahtaja!

Haavemaa

Teksti: Ester Nieminen | *Kuvat:* Sanni Ylhäinen

Matikan opettajalla on punaista pakettinauhaa hiuksissaan. Kukaan ei jaksa kysyä, marraskuu on puristanut meistä uteliaisuuden ulos. Opettaja kertoo silti: tänään on perjantai, ensimmäinen joulukuuta.

Vieressäni Aada hihittää. Hän on ollut koko syksyn epäilyttävän pirteä, raahannut minua milloin mihinkin viikonlopun bileisiin ja siivonnut yhteistä huonettamme. Ei ole tarvinnut selittää, ei kerrota, miten syksy minuun yleensä vaikuttaa. Aada on loistanut meidän molempien puolesta viime kuukaudet.

- Joulukuu tarkoittaa pikkujouluja, hän sihahtaa. Hymisen. Kynäni piirtää kuin itsestään pieniä tähtiä pöydän pintaan. Kotona niitä näki joka yö koko talven. Siellä joulukuu tarkoitti Kauneimmat joululaulut -cd:n kuuntelemista ja nuorten adventtiajan raamattupiiriä. Onko tämä nyt sitten sitä aikuistumista, mietin. Ajatus maisuttu jotenkin väljähtäneeltä.

Siinä, ettei koskaan sovi joukkoon, on sellainen sivuvaikutus, että se saa ihmisen haaveilemaan karkaamisesta. Minä kasvoin pienessä kylässä, jossa oli vain yksi koulu. Sieltä löytyi paitsi luokat ykkösestä ysiin, myös lukio. Siellä me kasvoimme katsellen vuodesta toiseen samojen tuttujen kasvojen muuttuvan vain hiukan. Me nojailimme seiiniin koulun katoksessa ja puhuimme siitä, miten kauas pois halusimme. Kukaan ei koskaan tuntunut oikeasti lähtevän. Minä olin kai poikkeus sääntöön monella tavalla.

Kotimatalla alkaa sataa vaihteisesti lunta. Kolea tuuli pyörittää höttöisiä hiutaleita. Niitä sulaa minun kasvoilleni, hiuksilleni, takille,

katukiveykseen. Puhelin soi, kun olen puolesta välissä matkaa. Aada, ajattelen, mutta näytöllä oleva nimi saa minut pysähtymään.

Painan vihreää.

- Moi Sonja, sanoo siskoni ääni.

Oli aika, kun minä ja Eve emme pystyneet olemaan paria tunteja pidempään juttelematta toisillemme. Nyt aivoni työskentelevät nopeammin kuin yhdessäkään kokeessa tänä vuonna, kun yritän muistaa, milloin olemme viimeksi puhuneet. Näen mielessäni siskoni talvella aina sähköiset kiharat ja rohtuneet huulet.

Ääni on vaikea saada kulkemaan.

- Moi, sanon lopulta.

- Kuule, mulla ei ole paljon aikaa puhua, Eve aloittaa. Taustaäänistä päättelen, että hän on bussissa. Kaupunkibussissa numero 15 - se on ainut linja, joka vie meille. Ajattelen niitä kymmeniä kertoja, joina olen istunut bussissa numero 15, poski ikkunalasia vasten, matkalla kotiin.

Ynähdän jotakin osoittaakseni Evelle kuuntelevani. Samalla metsästäni yhden poskelleni yllättäen valuneen kyyneleen. En ole varma, miksi olen niin tunteellisella tuulella tänään.

- Sitä mä vain, että olethan sä tulossa kotiin tänä viikonloppuna? On nuortenilta ja sunnuntaina ensimmäinen adventti, sisko jatkaa.

Kotiin. Olen jälleen jättänyt liian monena viikonloppuna menemättä kotiin, kirjoittanut syyllisin sormin tekstiviestin toisensa perään, jossa olen pahoitellut ja väittänyt olevani liian kiireinen koulun kanssa. Even hengitys puhelimen toisessa päässä huokuu äänetöntä, alakuloista syytöstä.

- Joo, päätän hetken mielijohteesta. - Tietysti mä olen tulossa kotiin. Ensimmäinen adventti ja

muuta.

Me juttelemme vielä muutaman minuutin. Sitten Eve sanoo tulensa pysäkillä ja menevänsä nyt sisälle. Minä annan hänen katkaista ensin ja lasken sitten puhelimen kädestäni. En muista, mitä minun ja Aadan oli tarkoitus tehdä tänä viikonloppuna. Kirjoitan hänelle viestin, jossa sanon, että en olekaan maisemissa. Sen jälkeen menen huoneeseeni, sammutan valot ja nukahdan peiton alle. En herää ennen kuin Aada tulee kotiin aamuyöllä.

Ensimmäisenä sunnuntaina Helsingissä menin kirkkoon. Eteinen oli iso, naulakoita valtavasti vierekkäin. Muistan, miten tuijotin tuskaisena puhdasta lattiaa ja mietin, pitäisikö riisua kengät. Menin penkkiin enkä katsonut ketään silmiin. Leukani tuntui jäykältä ja sydän löi vähän liian lujaa. Yritin uppoutua sanoihin, joista minun oli tarkoitus saada lohtua, mutta niiden merkitys tuntui irronneen.

Ajattelin vain, että olo oli aivan kuin kotona. Olin tullut tänne asti löytääkseni paikan, johon kuuluisin, vain törmätäkseni samaan ulkopuolisuuden tunteeseen. Alttaritauluun maalattu ristiinnaulittu Jeesuskin tuntui katsovan minua oudoksuvasti, miettivän, mitä minä oikein tein siellä. Seuraavana sunnuntaina menin Aadan kanssa jonkun minulle tuntemattoman rinnakkaisluokkalaisemme kotibileisiin. Riisuessani illan jälkeen kenkiä pimeässä eteisessä muistan ajatelleeni, että etsimäni satumaa näytti erilaiselta kuin olin ajatellut.

Eteinen lainehtii kenkiä. Äidillä oli tapana ottaa tästä näkymästä kuva joka viikko. Potkin omat tennarini jalasta ja hengitän. Vaikka olen asunut Helsingissä Aadan kanssa jo pian vuoden, tämä on

edelleen kotini. Täällä minä olen oppinut kaiken, mitä tiedän, ja täällä minä olen ollut enemmän turvassa kuin missään koko elämäni aikana. Ja kuitenkin samaan aikaan täällä minä olen ollut enemmän hukassa kuin missään muualla.

Meidän pienessä kylässämme oli yksi hyvä puoli: siellä oli vahva kristittyjen yhteisö. Minut ja Eve vietiin kirkkoon jo pienenä. Me kasvoimme laulaen pyhäkoululauluja ja kuullen Raamatun kertomuksia. Eve löysi jo alakouluikäisenä seurakunnastamme pienen kaveriporukan, joiden kanssa hän leikki kirkon pihassa messun jälkeen. Minä solmin kiinteän ystävyysuhteen luokkakaveriini ja kyselin äidiltä, miksei tämä ikinä käynyt kirkossa. Opin piirtämään yksin tyhjenneessä pyhäkoululuokassa ja odottamaan kotiinlähtöä.

Kun me kasvoimme, nuorten porukasta tuli tiivis. Toiset jakoivat kokemuksiaan siitä, miten koulumaailmassa saattoi joskus tuntea olevansa yksin ja ulkopuolinen, mutta miten uskovaiset kaverit vahvistivat uskoa. Minä piirtelin edelleen yksin nurkassa ja aloin ajatella, että minun täytyi olla huonompi kristitty, kun minulla ei ollut uskovaisia kavereita ja kun viihdyin ihan hyvin koulukavereideni seurassa. Niihin aikoihin rakensin ensimmäistä kertaa mielessäni haavemaan, paikan, johon kuuluin.

Yhdeksännän luokan jälkeen lähdin etsimään sitä Helsingistä.

Minä olen se, joka näkee Even ensin. Juuri kuten kuvittelin, sisikon hiukset ovat kiharat ja pörrösiä. Hän on pukeutunut siniseen neulepaitaan ja juttelee jonkun ka-

verinsa kanssa seinään nojaillen. Vaikka yritän, en saa käveltyä sinne huoneen poikki. Olen jumissa kolmetoistavuotiaan itseni sisällä. Muut juttelevat ja nauravat, minä tiedän vaistomaisesti, että minun osani on seistä jossakin hiljaa seinää vasten.

Eve kääntyy kuin tuntisi katseeni. Kun hänen silmänsä löytävät omani, tunnen lämpöä, jota ei löydy Helsingistä. Sisikon katse kirkastuu ja hän tulee luokseni pitkän askelin, puolittain juosten. Eve ottaa minut tiukkaan halaukseen.

- Mä en ole nähnyt sua ikuisuuksiin, senkin idiootti!

Nauran.

Sinä iltana minusta tuntuu, että tulevaisuus ja menneisyys sekoittuvat. Olen se Sonja, joka tuns Raamatun kertomukset paremmin kuin mitkään lastensadut. Olen se Sonja, joka ei saanut kavereita seurakunnasta. Olen se Sonja, joka rukoili kaikesta mielen tuulella olevasta ja olen se Sonja, joka lähti Helsinkiin pakoon ja poisti Raamattu-sovelluksen puhelimestaan. Olen se Sonja, joka kävi juh-

lissa sunnuntaina ja se Sonja, joka olisin ollut, jos en olisi koskaan lähtenyt.

Illan lopuksi kokoonnumme olohuoneeseen iltahartautta varten. Pappimme lukee Raamatun kohdan Filippiäiskirjeestä: "Mutta meillä on yhdyskuntamme tai vaissa, ja sieltä me myös odotamme Herraa Jeesusta Kristusta Vapahtajaksi."

Minä istun Even kylkeen painautuneena ja kuuntelen, miten sama pappi, jonka hartauksia ja saarnoja olen kuullut lapsesta asti, puhuu jälleen kerran ulkopuolisuudesta. Tällä kertaa sanat vain kuulostavat minusta aivan uusilta.

Hän sanoo, että täällä maailmassa me usein tunnemme itsemme ulkopuolisiksi ja tunnemme olevamme väärässä paikassa. Hän sanoo, että meille on olemassa koti, jonne me kuulumme, jonne on valmistettu paikka meistä jokaista varten.

On kuin kuulisin ne sanat ensimmäistä kertaa. Kastelen Even neulepaidan kyynelillä. Olen tosiaan tunteellisella tuulella tänään.

Joulu Ritarihuoneessa

Teksti: Verner Virtanen ja Paavo Eiden | *Kuva:* Erin Laakso

Kirkkovuosi värittää suomalaisten kalentereita yhä, vaikka elämme jälkikristillisyyden aikaa. Joulun taustat ovat monien muistissa. Koulujen joulujuhlat on vasta hiljattain desakralisoitu *kuusijuhliksi*. Monella työpaikalla yhä iloitaan ylimääräisistä vapaapäivistä “Jessen synttäreiden kunniaksi”, vaikka tämän tapahtuman merkitys jää hämärän peittoon.

Kuitenkin kulttuurimme yksilöllisyyttä painottava taipumus tekee työtänsä. Yhä useampi viettääkin joulun sijasta *minun jouluani*, johon voi kuulua mitä tahansa “Die Hard” -elokuvan katselusta friteeratun kanan syömiseen japanilaisen kulutusjouluun tapaan.

Paluuta lapsuuden valkeisiin nietoksiin ja koko kylän yhdessä hevosreellä taittamiin kirkkomat-

koihin on turha haikailla. On silti aiheellista miettiä, voisiko joulun vakiintunut asema tarjota väylän evankeliumin sanomalle?

Millainen oli joulu ei-uskovassa perheessä?

Verner: – Joulu perheessämme oli melko tavallinen suomalainen joulu. Tapakristillisiä elementtejä, mutta painotus perhepiirissä ja yhdessäolossa. Pienen suvun kesken kokoontuimme usein meillä, kun olimme pikkuveljeni kanssa pieniä. Joulut olivat onnellisia perhejuhlia, mutta eivät sen enempää. Edesmenneitä sukulaisia muistimme viemällä kynttilöitä haudalle, tämä on perheessäni vakiintunein jouluperinne. Olen vielä niin vanha, että koulun kanssa oli joulukirkko. Muistan katselleeni pitkään *Raision kirkon* katosta riippuvaa suur-

ta krusifiksia, jossa Jeesuksen haavat olivat kuvattu graafisesti. Olisi ollut hienoa, että kirkossa olisi kerrottu mitä ne tarkoittavat.

Paavo: – Perheemme on perinteisesti kokoontunut jouluna isovanhempiemme luokse - toisen puolen luokse jouluaattona, ja toisen puolen luokse joulupäivänä. Joulukirkossa on saatettu käydä, ja muutamat joululaulut on laulettu, mutta pääpaino on ollut hyvissä ja tubdeissa joulurunoissa sekä joululahjojen avaamisessa. Olen kiitollinen lapsuuteni jouluista - joulunajasta tulee aina lämpimät miellejhtymät - mutta mielelläni olisin myös oppinut nuorena joulun varsinaisesta merkityksestä Kristuksen syntymäjuhlanä.

Aikuisiällä uskoon

Seurakunnassa on kahdenlaisia ihmisiä, ja näiden kahden ryhmän

Paavo Eiden ja Verner Virtanen luotsaavat YouTubessa Studio Kryptan Ritarihuone -ohjelmasarjaa.

on välillä vaikeaa ymmärtää toisiaan. On heitä, jotka ovat kasvaneet kristillisessä kodissa, ja heitä, jotka ovat vasta aikuisena tulleet uskoon. Juhlien aikaan näiden kahden joukon kokemukset eroavat. Ei-uskovassa perheessä juhlapyhät jakautuvat, kun uskova perheenjäsen käy yksin kirkossa ja tapaa seurakuntalaisia.

Samankaltaisia ilmiöitä voidaan kokea myös arkielämässä. Seurakuntaan liittyminen on suuri muutos. Ei-uskovat vanhemmat saattavat esimerkiksi suhtautua kielteisesti kristilliseen avioliittopetukseen lapsensa elämässä, kun heidän vilpittömästi antamat neuvonsa ovat ristiriidassa sen kanssa.

Toisaalta myös seurakunnassa voi kokea olonsa ulkopuoliseksi. Yhä on tavallista että enemmistö seurakunnasta on ”kehtokristittyjä”. Kun kulttuuri siirtyy yhä kauemmas Raamatusta, seurakunnissa on oltava valmiina näkemään vai-
vaa uusien uskovien kanssa.

Minkälainen kokemus on tulla aikuisena “pystymetsästä” seurakuntaan?

Verner: – Onhan siinä aluksi paljon ihmeteltävää. Paljon uusia tapoja toimia ja ajatella. Koen kuitenkin, että minut otettiin lämmöllä vastaan. Alusta asti ihmiset ovat olleet kiinnostuneita minusta ja halunneet tutustua sekä kertoa itsestään sekä tietysti kristillisestä uskosta minulle. Voim sanoa, että kirkkomme motto on ainakin minun kohdallani tullut todeksi. Perbeeni, sukulaiseini ja vanhat ystäväni ovat aina välillä vähän hämillään siitä, miten ajatteluni ja elämäntapani on muuttunut, ja saattavat haastaa minua erinäisissä asioissa. Kaikki on kuitenkin tapahtunut kunnioittavasti ja jopa pienellä mielenkiinnolla.

Paavo: – Liittyessäni Lähetysshiippakunnan seurakuntaan koin tulevani alusta asti ihmisten kanssa toimeen. Tuntui, että minut otettiin heti lämpimästi vastaan ja mukaan toimintaan. Jos uskoni oli aluksi vielä lapsen kengissä, niin siihenkin subtauduttiin rakkaudella. Tietenkään kaikkien koke-

mus seurakunnistamme ei ole välttämättä sama: voi olla että ei heti löydy ‘omaa porukkaa’, ja silloinkin seurakunnan tulisi subtautua asiaan kärsivällisyydellä. Perbeeni on saanut todistaa monien vuosien saatossa tapahtuvaa henkistä ja hengellistä muutosta ja kasvua. ‘Kukaan ei ole profeetta omalla maallaan’, mutta siitä huolimatta pyrin olemaan avoin uskoni subteen, ja perbeeni on subtautunut asiaan kunnioituksella.

Evankeliumi maallistuneen joulun keskellä

Jouluaattoiltana jokainen hautausmaa ympäri Suomen julistaa kynttilämerenä sanomaa kuolemanjälkeisestä elämästä. Samaten vuosittain julistetaan Suomen oikeassa pääkaupungissa joulurauha: “Huomenna, jos Jumala suo, on meidän Herramme ja Vapahtajamme armorikas syntymäjuhla..”. Lisäksi hengellisiä joululauluja on kasapäin. Vilahduksia evankeliumista on jäänyt kulttuuriimme sinne tänne, mutta moni pitää niitä vain perinnehistoriana. Näiden vilahdusten kautta voidaan kuitenkin kertoa Jeesuksesta. Kulttuurillisista tavoista voimme löytää jotain yhteistä maaperää keskustelulle ja ihmiset ovat usein virittyneempiä hengellisiin pohdintoihin joulun alla kuin arjen keskellä.

Aikuisiällä uskoon tulleella on usein erityinen asema perheessään ja sosiaalisessa ympäristössään. Hän saattaa olla ainoa kristitty, jonka nämä muut ihmiset tuntevat! Meille on annettu mahdollisuus olla valona ja suolana näiden läheistemme parissa, joita evankeliumi ei olisi välttämättä koskaan muuten kohdannut.

Miten voimme kertoa uskostamme juhlassa ja arjessa läheistemme parissa?

Verner: – Ei pidä väheksyä yksinker-
taista evankeliumin julistamista, jonka teemme omin sanoin toiselle ymmärrettävästi, luontevassa tilanteessa läheisemme kanssa. Kirkossa käyminen on toinen

luonteva tapa todistaa. Se ei ole missään nimessä oletusarvoista, vaan kertoo jo-
tain omasta vakaumuksesta. Muita voi myös kutsua mukaan kirkkoon. Voimme vain kertoa olleemme seurakunnan tapahtumassa tai jumalanpalveluksessa, kun luonteva tilanne ilmenee. Harvemmin tarvitaan mitään ihmeellistä, työ on kuitenkin Jumalan ja me saamme olla hänen työvälleinään.

Paavo: – Ajattelen, että mitä läheisempi joku ihminen on meille, sitä suurempi kynnys on puhua tälle ihmiselle vakavista asioista, ja mitkä olisivatkaan vakavampia asioita kuin Jumalan valtakunnan asiat. En ole tässä aibeessa mikään mallioppilas, mutta olen kokenut, että uskossa avoimesti eläminen, siitä kertominen ja kysyttäessä vastaaminen tekee ihmishuhteista lopulta helpompia ja mutkattomampia, koska uskomme kuitenkin on tärkeä osa meitä ihmisinä. Vaikka mitään näkyvää muutosta ei hyvän keskustelun jälkeen tapahtuisikaan, Raamatusta monessa kohdassa todetaan, että kyhväjä ja sadonkorjaaja ovat eri taboja, ja voimme luottaa siihen, että Jumala vaikuttaa meidän kauttamme.

Täyttää Jumalan lapsen elämää

Seurakunnan kokoa yhteen evankeliumi, sanoma syntien anteeksiantamuksesta. Tämä koskee jokaista ihmistä kristillisen vaelluksen kestosta huolimatta, ja sen voimasta murit murtuvat seurakuntalaisten väliltä. Tässä on myös joulun sanoma: Jeesus syntyi lunastaakseen meidän synnin ja kuoleman vallasta.

Saammekin kukin Kristuksen lunastamina tänä jouluna elää täyttää Jumalan lapsen elämää, eli vietää aikaa perheen ja ystävien kanssa, soittaa ja laulaa, käydä joulukirkossa, antaa ja saada lahjoja, herkutella hyvällä ruoalla ja juomalla puhtaalla omallatunnolla. Eikö näin ihanaa sanomaa tahtoisi kertoa myös muillekin?

”Iloitkaa aina Herrassa! Vieläkin minä sanon: iloitkaa! Tulkoon teidän lempeytenne kaikkien ihmisten tietoon. Herra on lähellä.” (Fil. 4:4 - 5).

Kertomus kahdesta joulusta

Teksti: Ilkka Pöyry | *Kuvat:* StockCake & Wikimedia Commons

Lapsena istuin usein mummoni luona ja kuuntelin hänen tarinoitaan 1870-luvun nälkävuosilta ja Suomen itsenäistymisen ajoilta. Erityisesti muistan kaksi joulutarinaa, jotka jännittävästi kietoutuivat toisiinsa ja jäivät pysyvästi mieleeni.

Oulujokivarressa, joen mutkassa, sijaitsi Turkkalan talo. Sen pääty osoitti suoraan itään. Talon kohdalla väkevästi virtaava joki kääntyi jyrkästi kohti etelää. Siitä näkyi lähes kahden kilometrin päähän.

Talon isäntä, Simuna, oli kuuluisa hurskaudestaan. Hän oli sydämen kristitty, joka elämällään ja vaatimattomuudellaan julisti evankeliumia. Sanoja ei välttämättä aina tarvittu. Jumala oli ihmeellisesti siunannut huonoinkin vuosina sadonkorjuun ja kalansaaliit ja puutetta ei nähty. Palvelusväkikin viihtyi tässä isossa talossa.

Simuna-isännän tapana oli pitää pirtin päätyikkunassa aina pimeän aikaan kynttilää. Pirtin ikkunan kynttilän valo näkyi joella parin kilometrin päähän. Valo oli merkki pimeydessä nälkiintyneinä vaeltaville kerjäläisille, että täältä löytyy turvaa, lämpöä, ja ennen kaikkea Jumalan rakkautta. Simu-

na opetti vaelle, että kärsivien ja nälkiintyneiden kainuulaisten kristittyjen ihmisten auttamisessa ja palvelemisessa kohtamme joka kerta itse Herran Kristuksen.

Elettiin joulua 1867. Turkkalan perhe ja työväki oli juuri syönyt jouluaterian. Isäntä valmistautui lukemaan jouluevankeliumin ja pitämään tavanomaisen joulusaarnansa Lutherin postilloista. Muutamaan päivään ei ollut tullut yhtään kerjäläistä taloon. ”Jokohan nälkä helpottaa Suomenmaassa”, he pohtivat.

Yhtäkkiä oveen vaimeasti koputettiin. Sisään astui kurja rääläisperhe nälkiintyneenä. Pirtin ikkunan valo oli ollut heidän joulutähtensä oikeaan osoitteeseen. Ovensuussa he arkana tuijottivat pirtin pöydän ääressä olevaa väkeä.

Myöhemmin Turkan isäntä kertoi, että hän oli koko joulunalusajan rukoillut taivaallista ihmettä, että Jeesus itse toisi heille

todellisen joulun. Siinä se nyt oli, todellinen joulu – kerjäläisperhe. Simuna-isäntä välittömästi kehoitti vieraita astumaan peremmälle. Renki sai mennä panemaan lisää puita jo hiljalleen jäähtyvän joulusaunan uuniin ja samalla lisäämään vettä isoon pataan. Piian tehtäväksi annettiin etsiä välittömästi vieraille soveliaat puhtaat asusteet ja pyyheliinat, jotta he saisivat heittää rääsynsä pois ja saunan jälkeen pukeutua puhtaisiin.

Isäntä itse otti uunin pankolta vielä jäljellä olevat kuivat ja lämpimät rukiin oljet ja levitteli ne valtavan pirtin yhteen nurkkaan vieraiden pehmusteiksi. Turkkalassa joka joulu kaikki nukkuivat oljilla ensimmäisen joulun muistelemiseksi. Jouluevankeliumin lukeminen ja joulusaarna siirrettiin myöhempään iltaan, kunnes vieraat on kylvetetty, syötetty ja vaatetettu.

Vieraat, isä, äiti, kaksi pientä tyttöä ja seitsenvuotias Akusti-poika eivät voineet käsittää, mitä heille oli tapahtunut. Oli toki pitkällä matkalla monesti rukoilltu taivaallista ihmettä, lämmintä tupaa ja ruokaa, koska voimat olivat ehtymässä. Kahden viikon matkalla lukemattomat ovet olivat tiukasti sulkeutuneet heidän edestään, monta yötä he olivat nukkuneet pakkasessa ison kuusen alla tai heinäladossa. Isän erätaidot olivat usein pelastaneet heidät paleltumisilta ja nälältä. Muutama jänis ja jään alta pyydetty kala olivat pitäneet perheen hengissä. Nyt oli Turkkalassa tul-

lut rukousvastaus!

Sitten isäntä luki juhlavasti ja koskettavasti jouluevankeliumin ja Lutherin saarnan. Kaikki olivat pitkään hiljaa. Todellinen joulu oli tullut Turkkalaan. Hiljaisuuden rikkoi viimein kerjäläispoika Akusti. Hän ei ollut koskaan nähnyt niin hienoa ja isoa Raamattua kuin Turkkalan perheraamattu oli. Poika pyysi saada nähdä sen läheltä ja kertoi oppineensa lukemaan jo viisivuotiaana heidän pienikokoisesta ja kuluneesta Raamatussaan. Simuna-isännän oli vaikea uskoa, että seitsenvuotias osaisi vielä lukea. Hän avasi summittaisesti Raamatun ja osoitti sormella peukaloon sattuvaa paikkaa. Akusti luki: ”*Sillein sanoo kuningas niille, jotka hänen oikealla puolellansa ovat: Tulkat minun Isäni siunatut, omistakat se valdakunda, joka teille on valmistettu maailman alusta, sillä minä isosin ja te ruokitte minut, minä janoisin ja te juotitte minut, minä olin outo ja te minut huoneeseen otitte, alasti ja te vaateteitte minut.*” - Syvä hiljaisuus laskeutui Turkkalan pirttiin. Sana oli tullut lihaksi lumen, pakkasen ja pimeyden keskelle.

Kerjäläisperhe viipyi Turkkalassa loppiaiseen asti. Kun säät

muuttuivat leppeämmiksi, perhettä ei lähetetty kotiin Kainuuseen tyhjin käsin. Turkkalasta he saivat lahjaksi vireän Poku-ruunan, rekeen muutaman viljasäkin ja muita elintarpeita kevään varalle. Yksi lypsävä lehmä käveli retkueen perässä kohti uutta kotia. Turkkalassa oli mistä antaa. ”Yhteisistä Jumalan lahjoista annettiin”, muistutti Simuna-isäntä.

Turkkalan poika Kustaa oli lyhyen vierailun aikana ystäväystynyt Akustin kanssa ja mielellään antoi omista vaatteistaan osan ikätoverilleen. Kyynelsilmin pojat hyvästelivät toisensa. He luulivat näkövänsä toisensa viimeisen kerran.

Jumala oli kuitenkin nähnyt toisin. Kun tuosta joulusta oli kulunut 50 vuotta, Suomi oli juuri itsenäistynyt ja veljessota oli puhkeamaisillaan. Joulukuussa 1917 Turkkalan Kustaa, 57 vuoden ikään päässeenä, halusi lähteä omalta osaltaan rakentamaan itsenäistä isänmaata. Hän osallistui Vimpelissä pikasotilaskoulutukseen. Ampumaharjoituksissa vahingonlaukaus osui Kustaan rintaan.

Jouluaattona hän makasi pahasti haavoittuneena pappilan pirtissä. Sinne pyydettiin paikal-

lista rovastia pikaisesti lohduttamaan Sanalla kuolevaa, synnin tuskissa olevaa Kustaata. Rovasti ja vakavasti haavoittunut Kustaa kävivät pitkän sielunhoitokeskustelun. He huomasivat olevansa ystävykset 50 vuoden takaa. Kerjäläisperheen lahjakkaasta Akusti-pojasta oli tullut pappi, ja nyt oli hänen vuoronsa varustaa ystävänsä kotimatkalle. He lukivat yhdessä jouluevankeliumin ja sen taivaallisen kohdan Raamatusta, jonka Akusti oli pienenä kerjäläispoikana lukenut. Matkaevääksi Kustaa sai Akusti-papilta Kristuksen ruumiin ja veren, kuolematomuuden lääkkeen.

Onnellisena Kustaa sulki silmänsä ja käski rovastin kautta muistuttaa poikaansa, Turkkalan nuorta isäntää, että pirtin pöydällä pitää aina palaa kynttilä. Se muistuttaa, että todellinen valo ja kirkkaus loistaa vain Kristuksen rististä, jota kohti tulee seuraavienkin sukupolvien kulkea. Samaan aikaan Vimpelin pappilan väki salissa lauloi jouluvirttä: ”Nyt Jumalalle kunnia, kun antoi ainoon Poikansa, siit enkelitkin riemuiten, veisaavat hälle kiitoksen!”

En tro för hela livet

– två unga mäns berättelse

Författare: Lennart Ahlvik | *Kuva:* Lennart Ahlvik

Idet svenskspråkiga Österbot-
ten har det skett en stadig till-
växt i Missionsstiftets försam-
lingar de senaste åren. Allt fler
hittar till våra gudstjänster i Jakob-
stad och Karleby. Det är framfö-
rallt unga vuxna och unga barn-
familjer som söker en församling
och ett gudstjänstliv dit man kan
komma med glädje och tillförsikt
också med tanke på framtiden.

Två av dessa är **Joas Löfs-
Grankulla** (19 år) och **Tim
Björkskog** (24 år) från Larsmo.
De två unga männen besöker reg-
gelbundet och är aktivt med i den
svenskspråkiga församlingsplan-
teringen i Karleby sedan bör-
jan av 2025. Joas är student och
påväg att inleda sin militärtjänst
i januari medan Tim arbetar som
maskinmontör.

Tron är livet

Även om de är uppvuxna på sam-
ma ort och deras vägar har korsats
först på senare år finns det flera
likheter i deras trosvandring. Både
Tim och Joas är uppvuxna i krist-
na familjer. Den kristna tron har
varit självklar för dem båda hela
livet. Men gradvis har trons bety-
delse för livet och vardagen blivit
större för dem båda.

Jag frågar dem vad tron på Je-
sus betyder för dem: – Förutom
syndernas förlåtelse och det eviga
livet har vi i den kristna tron en
bra grund för livet, säger Tim.

– Tron är allt, man har något
att stiga upp för varje morgon. Jag
har ibland tänkt om man skulle
orka leva ifall man inte hade den
kristna tron, fyller Joas i.

Men hur ser vägen ut till den
plats de är idag? Tim berättar hur
han under år 2020 hade en svår
period och därför sökte sig allt
mer till Bibeln och bibelläsning.
Han började också lyssna på och
söka bibelundervisning online. En
stor del av den undervisning han
hittade var evangelikal eller kalvi-
nistisk till sin teologi. Mycket kret-
sade kring frågan: Hur vet man att
man blir frälst? Även Joas lyssnade
till olika slags kristen undervisning
och förkunnelse på nätet.

Vi samtalar om vilken betydelse
det har idag att det finns god, bib-
lisk undervisning på nätet. Många
kristna vill ha undervisning och
söker efter det. Därför skulle det
var viktigt att också evangelisk-
luthersk undervisning skulle er-
bjudas som motvikt till allt det an-
dra som finns.

Luthersk teologi – frälsningsvisshet och Jesus-fokus

Det märks att hos både Tim och
Joas finns ett stort intresse för
teologi. Ironiskt nog var det del-
vist genom en reformert Youtube-
kanal som de så småningom led-
des till en luthersk förståelse. En
av gästerna på Youtube-kanalen
var den lutherska teologen och
prästen **Jordan B. Cooper**. Gen-
om hans föreläsningar på Youtube
upptäckte de och började de ta till
sig den lutherska teologin.

Samtidigt kan de i efterhand
tänka att den lutherska teologin
borde ha varit bekant eftersom de
både var döpta och konfirmerade i
folkkyrkan som är luthersk till sin

bekännelse. Men ändå upplevde
de att mycket var nytt. – Jag tänk-
te: ”Varför har inte någon berättat
det här tidigare?”, minns Joas.

Nu mera fortsätter de att förd-
jupa sitt teologiska intresse ock-
så genom andra konfessionella
lutherska kanaler såsom pastorn
Bryan Wolfmueller, radiopro-
grammet **Issues etc.** och pod-
casten **On the Line**. Samtidigt
som kristen undervisning på nätet
i slutändan har lett dem tillbaka
till deras lutherska rötter ser både
Tim och Joas internet och socia-
la medier som en av vår tids stora
utmaningar.

– Den kristna tro och undervis-
ning som kommer i flödet är in-
te alltid bra, säger Tim. – Detta
formar och påverkar oss kristna.
Ofta blir innehållet urvattnat för
att tilltala så många som möjligt,
fortsätter han.

– Dessutom är utmaningen
idag att det finns så mycket annat
på sociala medier, inflikar Joas.

En annan viktig faktor på deras
resa mot en luthersk tro är några
gemensamma resor de gjort till
Lettland. I Lettland har de besökt
en bekant som verkar som präst i
den evangelisk-lutherska kyrkan.
Den lettiska kyrkans rika guds-
tjänsttradition och livet i kyrkoåret
har öppnat ögonen för sådana lut-
herska traditioner som förlorats i
vår folkkyrkotradition.

– Luthersk teologi har gett
frälsningsvisshet, säger Joas. Lut-
hers aftonbön i Lilla katekesen, till
exempel orden om hur vår him-
melske Fader ”nådeligen bevarat
mig...” fortsätter att tilltala. Och
den dagliga påminnelsen om att

vara döpt är en stor trygghet.

Även Tim lyfter fram frälsningsvissheten i den lutherska teologin. Man söker inte i sitt inre, utan ser på Jesus.

Missionsstiftet – tydlighet och gudstjänstens betydelse

Efter skriftskolan började Joas delta i folkkyrkans gudstjänst. Tim för sin del började regelbundet delta i den lokala församlingens gudstjänster ett år senare, i slutet av 2022. Osäkerheten kring framtiden i folkkyrkan gjorde dem båda fundersamma kring sin egen framtid. Var hittar man en församling? Genom en gemensam bekant blev både Tim och Joas vid olika tidpunkter introducerad till Missionsstiftet. Så småningom tog de mod till sig och besökte själv en gudstjänst.

För Tim var ett gott bemötande i Missionsstiftet avgörande. Passande nog började en serie om kyrkans sju kännetecken i Karleby ungefär vid samma tidpunkt.

– Genom undervisningsserien om kyrkans sju kännetecken fick

jag möjlighet att bekanta mig mera med Missionsstiftet, konstaterar han. På den vägen kom jag med i församlingsbygget i Karleby.

En viktig insikt som Tim gjorde gällde gudstjänsten.

– Genom temasamlingarna i Missionsstiftet insåg jag att fokus i gudstjänsten inte är att vi kommer med något till Gud utan att Gud tjänar oss, fortsätter han.

Joas har gjort samma insikt:

– Man får inte på gudstjänst för att man måste, utan för att man får.

Eftersom gudstjänsten är Guds tjänst för oss är det viktigt att ha en församling och gudstjänstliv.

– Det är viktigt att vi har en församling att fara till, helst varje vecka. Där får vi ta emot Ordet och Kristi kropp och blod. Församlingen ska vara och är ett hem. Samtidigt är det också viktigt att man blir tillrättavisad när man är på fel väg, säger Tim.

I Missionsstiftets uppskattar Joas en tydlighet i förkunnelsen och över vad man tror, och att man till och med kan få höra bekännelsekrifterna citeras ibland.

Julen – Han som för oss och för vår salighets skull blivit människa

Både Joas och Tim ser fram emot julen. Gemenskapen, möjligheten att samlas och umgås med familjen på ett särskilt sätt är viktigt.

Även om julen alltid varit viktig förändras det som är centralt och i fokus med åren. – Julen har jag alltid tyckt om, men ju äldre man blir desto viktigare blir dess innehåll, konstaterar Tim. Numera har också advent, förberedelse tiden före jul, blivit viktigt, fortsätter han. Att under advent, som ju kallas den lilla fastan, avstå från vissa saker i väntan på julen gör att själva julhögtiden framträder.

För Joas påminner julen om det faktum som vi lever i hela tiden, att Guds Son har blivit människa – en av oss – för vår frälsnings skull.

– Jag brukar ibland se på min hand och tänka hur ofattbart det är att Jesus likt mig kan se på sin hand, säger han. Om denna hemlighet, inkarnationens mysterium, påminns vi särskilt vid julen.

Tim Björkskog och Joas Löfs-Grankulla. Tim Björkskog ansvarar för att predikningarna bandas och laddas upp på nätet. Joas Löfs-Grankulla är en av kyrkvaktmästarna i Karleby.

Lasten joulu

Etsi eroavaisuudet!
Etsi kuvista kuusi eroavaisuutta.

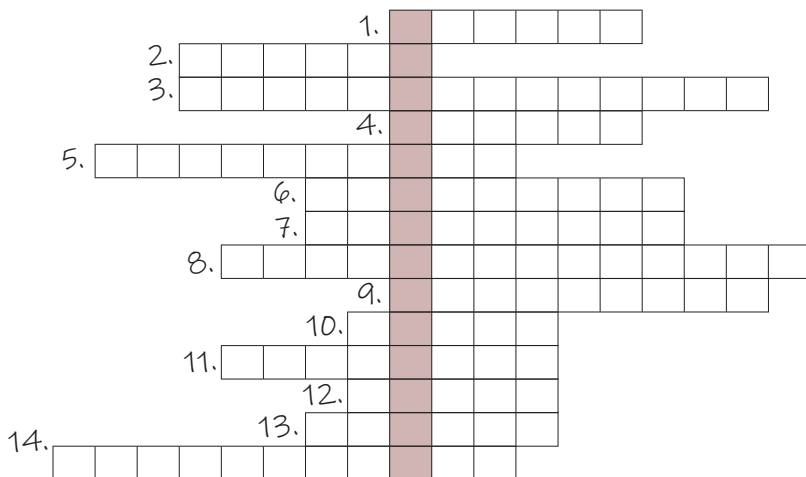

Järjestä jouluevankeliumin tapahtumat oikeaan järjestykseen merkitsemällä lauseen eteen numero 1-6. Ensimmäinen tapahtuma numero 1 jne.

- ___ Maria synnytti pojan.
- ___ Enkelin kanssa oli suuri taivaallinen sotajoukko, joka ylisti Jumalaa.
- ___ Joosef ja Maria lähtivät Beetlehemiin.
- ___ Paimenet menivät tapaamaan Mariaa, Joosefia ja Jeesus-lastaa.
- ___ Herran enkeli ilmestyi paimenille ja kertoi, että Kristus on syntynyt.
- ___ Keisari Augustus antoi käskyn, että kaikki maailma oli verolle pantava.

Joulukuusi, piparit, joulukirkko, Kauneimmat Joululaulut, joulusuklaa, joulukalenteri, kinkku, joululahjat, joulutähti... Mikä yhdistää näitä kaikkia asioita? Tee ristikko ja selvitä keskelle pystysuoraan punaisiin ruutuihin ilmestyvä sana.

1. Marian mies
2. Mihin Jeesus-vauva käärittiin
3. Suomalainen jouluruoka
4. Mää-ä
5. Kanelin ja sokerin kanssa
6. Jeesuksen arvonimi
7. Jeesuksen syntymäkaupunki
8. Jouluksi voidaan rakentaa herkullinen...
9. Evankeliumi eli...
10. Joululahjoja on kiva saada ja kiva...
11. Heille ei ollut tilaa...
12. Jeesus-vauvan pinnasänky
13. Joulun syntymäpäiväsankari
14. Kultaa, mirhaa ja...

Täydennä jouluevankeliumi Luukkaan mukaan. (huom. Raamatunkäännös 33/38)

Ja tapahtui niinä päivinä, että keisari Augustukselta kävi käsky, että kaikki maailma oli _____ . Tämä verollepano oli _____ ja tapahtui Kyreniuksen ollessa Syyrian maaherrana. Ja kaikki menivät verolle pantaviksi, kukin omaan _____ . Niin Joosefkin lähti Galileasta, Nasaretin kaupungista, ylös Juudeaan, Daavidin kaupunkiin, jonka nimi on _____ , hän kun oli Daavidin huonetta ja sukua, verolle pantavaksi _____ , kihlattunsa kanssa, joka oli _____ . Niin tapahtui heidän siellä ollessaan, että Marian _____ aika tuli. Ja hän synnytti _____ , esikoisensa, ja kapaloi hänet ja pani hänet _____ , koska heille ei ollut sijaa _____ .

Ja sillä seudulla oli _____ kedolla vartioimassa yöllä laumaansa. Niin heidän edessään seiso i Herran _____ , ja Herran kirkkaus loisti heidän ympärillään, ja he _____ suuresti.

Mutta enkeli sanoi heille: " _____ , sillä katso, minä ilmoitan teille suuren _____ , joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt _____ , joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa. Ja tämä on teille merkinä, te löydätte lapset kapaloituna ja _____ makaamassa."

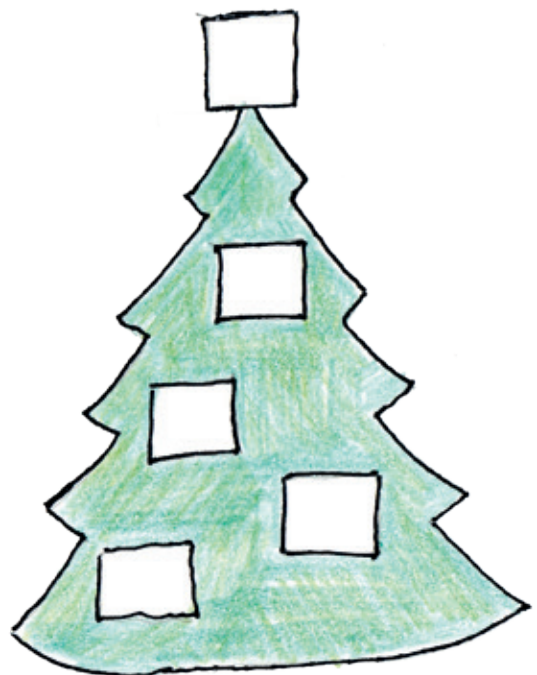
Ja yhtäkkiä oli enkelin kanssa suuri joukko _____ , ja he ylistivät Jumalaa ja sanoivat: " _____ Jumalalle korkeuksissa, ja maassa _____ ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on _____ ."

Ja kun enkelit olivat menneet paimenten luota _____ , niin nämä puhuivat toisillensa: "Menkäämme nyt _____ katsomaan sitä, mikä on tapahtunut ja minkä Herra meille ilmoitti."

Ja he menivät kiiruhtaen ja löysivät _____ ja _____ ja _____ , joka makasi seimessä. Ja kun he tämän olivat nähneet, ilmoittivat he sen sanan, joka oli puhuttu heille tästä _____ . Ja kaikki, jotka sen kuulivat, _____ sitä, mitä paimenet heille puhuivat. Mutta Maria kätki kaikki nämä sanat ja tutkisteli niitä _____ . Ja paimenet palasivat kiittäen ja ylistäen Jumalaa kaikesta, minkä olivat _____ ja _____ , sen mukaan kuin heille oli puhuttu.

Etsi sokkelosta seuraavat sanat: PAIMEN, MARIA, HÄRKÄ, JOOSEF, TIETÄJÄ, JEESUS

U	L	C	L	M	I	J	U	V	A
S	K	J	E	E	S	U	S	B	H
B	U	O	V	K	Y	T	O	S	T
D	A	O	C	E	A	V	Ö	P	K
V	K	S	I	M	A	R	I	A	J
D	U	E	W	Y	S	T	S	I	T
V	A	F	S	E	I	V	Ö	M	K
C	H	Ä	R	K	Ä	P	I	E	J
M	U	V	U	K	Y	T	K	N	O
E	T	I	E	T	Ä	J	Ä	J	Y

Koristele joulukuusi piirtämällä ruutuihin koristeita.

Tekijät: Heini ja Sampo Vartiainen

Lapsi on meille syntynyt

”Sillä lapsi on meille syntynyt, poika on meille annettu.”

(Jes.9:5) Kaikki lapset syntyvät itselleen tai vanhemmilleen. Tästä lapsesta yksin sanotaan: meille, meille, meille! Meille kaikille, meidän hyväksemme tämän lapsi on syntynyt. Omasta puolestaan hänen ei lainkaan tarvinnut syntyä. On siis selvää, että tämä lapsi on luonnollinen, mutta viaton ja pyhä ihminen. Ja että kaikki se, mitä hän on, minkä hän tekee ja voi, on meidän. Hänen pyhyytensä ja viattomuutensa on nimittäin kuuluva meille, koskapa hän on meille syntynyt. Hänen

pyhyytensä ja viattomuutensa on meidän aivan kuin me olisimme sen omistajat. Ja se kaunistuksenamme me puukeudumme siihen Jumalan edessä kuin omaan, lahjaksi saamaamme kaunistukseen, mikäli sen vain todeksi uskomme.

Martti Luther

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehden erikoisnumero

Päätoimittaja: Juhana Pohjola
Toimitussihteeri: Pauliina Pylvänäinen
Ulkoasu ja taitto: Liisa Mäkisalo
Tilaukset: 050 5225 855
pauliina.pylvanainen@lhpk.fi

Paino: Suomen Uusiokuori
ISSN 1457-9901
Nordea IBAN: FI59 1023 3000 2354 52
Kannen kuva: Lucas Cranach nuorempi:
Die Anbetung der Hirten / Wikimedia
Commons